

و وجوه الاثنينية اقوى شهيد على الانقطاع فسبحانك سبحانك
ولو كان الكل يتقربون بك بشنائهم لديك فانتى اتقرب بك
بتقد يسك عن وصف ما دونك وبتنزيهك عن نعت ما سواك اذ وجو
الوصف دال بالقطع عن الموصوف وذكر النعت شاهد بانته
اثر لا يذكر مع المنعوت فسبحانك سبحانك لو كان الكل يتقربون
اليك بما هم يحبونك فانتى اتقرب اليك باقرارى على عدم حبنى
لك لان ذلك لا يمكن لاحد لو عرفت السبيل او وجدت الدليل
فانتى وعزتك لكنت اول المتناولين ولكن بعد عرفان حدى و
ملاحظة فناء وجودى كيف اتلبس الباطل بالحق واتقصر الممكن
بالحق لا وعزتك ما عرفتك وما كنت عارفك و ما وحدتك وما كنت
موحدك وما اجبتك وما كنت محبك وما ذكرتك وما كنت ذا كرك
وليس لى حزن بذلك لان الكل بمثلى لويدي احد غير ذلك
فادعاه ويكذبه ولا يحتاج الى دليل غيره لان الوجود الموحد
اعظم دليل بشركه وذكر الغير بنفسه اشد دليل بقطع
السبيل عن حبه فسبحانك ليس لى لذة الا باعترافى بنار
حدى وعرفان فناء كينونتى واقرارى بقضارى العظمى
لنفسانيتى وقضايى الكبرى لانيتى واشهدك يا محبوب ولم
استشهد غيرك لان شهادة الغير لم ينفعنى لان الكل بمثلى
فقرأ عندك ومحتاج غيرك وان استشهد المفتقر عن المفتقر

دليل على جهله به وتغيره عنك الا وان لا يرى فى ذكر الغير
الا طلعتك ولا فى شهادة العبد الا شهادتك فان حينئذ حل
له ذكر السبحات وبيان الاشارات والا فسبحانك سبحانك ما
علمت زنباً اكبر من هذا استشهد العبد بدونك واراد ان يستغنى
بسواك سبحانك سبحانك وكفى بك شهيداً على بانى ما اوحدهك
ولا اقدبتوحيدك ولا اثنيتك ولا اقدر بشنائك وانى لا علم بسان
الموحدين يوحدونك بقولهم لا اله الا انت وعزتك انى ما اوحدهك
بتلك الكلمة لانى اراها آية فى ملكوتك وصفة من اسماء سلطان
ارادتك فكيف اجعل حظ العباد توحيدك يارب الاعداد و
كيف اثنيتك بشناء خلقك وانك متعالى بان توصف بالا ضداد
فسبحانك سبحانك احرق فى نار عدم توحيدى ولم اخرج من
حد فؤادى ولا ادعى ما لا يمكن فسبحانك سبحانك بعد تلك
السبل المسدودة وهذا الطريق المنصدة مارايت لى وصلاً حتى
اتسلى نفسى بيومه ولا علمت يوم لقاء حتى اسكن نفسه بوعده
فسبحانك سبحانك لا حزن لى بذلك لان الممكن لم يزل فى نار
نفسه وحزن ذاته فسبحانك سبحانك انى نار اكبر من ذكر وجودى
وانى عقاب اعظم من سما كينونتى لديك وانى عذاب اشد من
توحيدى اياك ان لم اكن مثل الفاعلين يشركون بك فى توحيدى
ويزعمون انهم يوحدون ويكذبون من ثنائهم ويحسبون انهم

ينعمون ويحرقون بنا را لا مكان في افئدتهم ويزعمون انهم
 يتنعمون فسبحانك سبحانك ما للنار الا النار ولا يمكن في مقام
 الاغيار دار القرار فاليك اقبل يا سلطان وعليك افد يا ملوك القهار
 وجاء نوائك وفضائلك يا ستار اعتماداً بمواهبك وعناياتك يا
 غفار اذ بيدك سلطان التقدير في غياهب بروزات الاخبار وان
 هذه ليلة اليك ترفع الاصوات وانت الذي لا يفوتك ذكرنا عت
 وبيدك حياة العظام بعد الرميم اللهم اني اشهدك ان افئدتنا
 بما كسبت ذميمة فانية ومقترنة بذكر غيره في لجة المحبة فانزل
 من سماء محبتك علينا ما الافضال وانزل علينا آيات الجلال اذ انك
 كثير النوال وشديد المحال ذوالكيد والخيال وذوالجود والجمال
 فاحي تلك الرمادات بمنك يا مالك الاسماء والصفات ونور تلك
 الظلمات بفضلك يا رب الارضين والسموات وارفع هذا السبحات
 من اشارات ماسطر في الرقوم المسطرات بما نزلت في بواطن الآيات
 والزبرات ايرب عبدك فانيك وسائلك وافدك وراجيك مشتاقك
 وطالبك نازل اليك هب اللهم في هذه الليلة من فواضل
 ما وهبته لمحمد وعلی وآلهما المعصومين وبارك فيما كتبت لسي
 ايام لقائى فانك تعلم سرى وماتهورى اليه نفسى خلصنى من
 بين العباد وبلغنى الى ساحة القرب والامداد وارفع عنى
 حكم الاضداد والانداد ايرب كلنى عدم بحت وفقر محض وعجز

صرف واضطرار بأ ما رأيت النصر الآ ان القى نفسى بيمن
 يدك يا رب القدر اذ انك انت بالمستقر تفعل ما تشاء بفضلك
 انك انت وهاب مقتدر فاصنع اللهم لى وبابى وامى ممن هو
 فى علمك بما انت انت اذ انك انت الله الملك الرفيع والفرير
 المنيع والجواد الوهاب المتعال سبحات ربك رب العزة عما
 يصفون وسلام على المرسلين والحمد لله رب العالمين " ودر
 مناجاتى ديگراست :

" فسبحانك يا الهى لوعرفوك ما وصفوك ومن ثم نايا الهى لم
 يوحدوك فاسالك اللهم يا الهى بعزة كينونيتك وتقدر ذاتيتك
 وتفرد جبروتيتك بان تبلغنى الى مقام ذروة ما قدرت لى
 فى الابداع بما احاط علمك فى حظ الاختراع فاننى انال ائذ
 بجنايبك وتائب اليك بجودك استشفع بك الى نفسك ولا مفر لى
 الا اليك فعلمنى ما هو المكنون فى علمك وايدنى ما هو المخزون
 فى غيبك فانى فقير الى رحمتك وانك غنى عن عذابى ولا يتعاطمك
 شئى فى السموات ولا فى الارض وانك انت الغنى الحميد فى
 الهى انى اشهدك ومن لديك من الاشهاد انك لوتعد بنى
 باحاطة قدرتك فى الامكان نار الحديد وتذرنى فى النار بدوام
 عز ازييتك وقدس صمدانيتك وبها رحمانيتك وجلال كبريائيتك
 فى كل آن برزخ جديد لكنت بعزتك محموداً فى فعلك ومطاعاً

في حكمك وعادلا في قضائك " الخ

ايضا قوله :

" سبحانك فاحفظني في كل عالم يحيط به علمك عما يحزنني او يحوقني وانزل في قلبي قوة من عندك وسلطاناً من لدنك لا انتصرن به على كل شئ ولا ستظهرن به على العالمين انك انت ربي عليك توكلت وانت انت رب العالمين قد خلقتني وماكنت عندك شيئاً " الخ وقوله :

" سبحانك اللهم رب السموات والارض وما بينهما من ان اذكرك بذكرى اياك اوان اثني بثنائي في ملكك لان ما عرفت كينونة ذاتي وشهدت عليه نفسانية انبي من اعلى شوامخ الذكر والعلو ومنتهى جواهر الثناء والسمو لم يكن الا كوجودي عندك افك بحت وفناء محض فكيف اتقرب اليك " الخ وقوله :

" فوعزتكم وسلطان صمدانيتك وقوتك ومليك فردانيتك لوتخلق ما بين سماء العرش الى تحت الثرى ناراً لا يعادلها نار في علمك من شدة حرها وعظمة زفيرها ثم تجعل جسدي بما ملئت كل ذلك الهواء وتعدني بنى فيها بدوام ازليتك لم تزل ولا تزال وتضاعف كل آن ما احصيت في علمك بكل قدرتك وعظمتك وجبروتيتك وكبرياءيتك جزاء حمدي نفسك وذكري اياك وتوحيدي ذاتك و عرفاني كينونيتك كنت مستحقاً بذلك " وقوله :

استغفرك من كل لذة قبغير لذة ذكرك ومن كل براحة الا الا انسر مع

حضرتك والقيام بين يدي سلطان كبرياءيتك ولا لي سرور الا في رضاك ولا مطلب الا لقاك وان علمت في دون ذلك فو عزتك اني انا المستغفر التائب اليك عند ما احببته ولا اردته بل وقع بمثل ما يفر الا رياح من هذا الشطر الى هذا " وقوله :

" فارحم اللهم من لا راحم له غيرك وافتح اللهم لمن لا فاتح له غيرك واقبض اللهم لمن لا قابض له سواك وهب اللهم لمن لا وهاب له الا انت واغفر اللهم من لا استغفار له من عند نفسه ولا غافر له الا انت وتب على يا محبوبي فان ليس لي توبة عندك لان كلمة التوبة خطيئة اكتسبت من خطيئة وان كينونتي ذنب محض لا يعادله في علمك ذنب ولا في كتابك خطأ فهب لي اللهم كبائر حوبي فان كفي صغر من توبتي واغفر اللهم عظيم جريراتي فان لا استغفار لي عندك ..... فاني انا الذي ما استحيت في الخلا ولم اراقبك في الملاء وما عبدتك على حد مسكنتي " الخ وقوله :

" انت الذي خلقتني ورزقتني ثم اكرمتني ورفعتنى ثم الهمتني واغررتني ثم نزلت على آياتك لم صبرت يا الهى في حق الطالبين اليس انك كنت اله العالمين اليس اتى كنت عبداً من المؤمنين لم رأيت يا الهى عمل المفسدين اليس انك كنت رب الموحدين

الميس اتى كنت عبداً من التائبين لم سمعت يا الهى فى حقى
 كلمات المنافقين الميس اتك كنت ناصر المظلومين الميس اتى
 كنت عبداً من المظلومين لم سميت نفسك عالماً ومقتدراً ولا تأمر
 بالنار حين الاضطرار ولا تقل كن برداً وسلاماً لعبادى المؤمنين
 لم خلصت ابراهيم عن النار واطهرت الفتن بالنار فى حقى
 فلم اصرط قيم فى افعالك مرة تهلك كل الظالمين لناقصة
 صالح ومرة تصبر فى حق مثل الحسين حتى يدور المشركين بروساء
 عبادك المقربين بين الناس يحضرونهم فسبحانك سبحانك كل
 حزنى منك وكل رجائى عنك فلك الحمد بما جففتنى من قبائح
 اعمال الظالمين ومن شدا اعمال المشركين فسبحانك سبحانك
 لما كنت قائماً بين يديك على سرير القرب اجترء عليك واقول
 ولا اخاف من بعدى عنك وعدلك لعلمي بقربك وفضلك ان كنت
 صبرت فى المكاره فانك يا الهى لكنت اصبر منى قد سمعت
 من النصارى واليهود كلمة الشرك وحملت عنهم فسبحانك تبت
 اليك وانا اول التائبين استغفرك يا الهى من كل ما احاط علمك
 به ويحصى كتابك فى حقى وانا ذاتائب اليك ومعتصم بحبلك
 ومتوكل عليك وحدك لا شريك لك وافوض امرى كله بيدك فنعم
 المولى انت يا الهى ونعم النصير يا مولاي وكل الخير منك ولك
 وينزل من عندك ويرفع اليك وحدك لا اله الا انت ..... وانك

لوتعدّ بنى بدوام ذاتك جزاء ذكرى بين يديك لكنت مستحقاً
 فانك محمود لن تظلم باحد ابداً ..... از كر قليلا عن كثير
 ما يحصى كتابك فى حقى ..... انا الذى ذكرت نفسى بغير حق
 انا الذى ما اذكرك بما انت مستحق به انا الذى جحدت آياتك
 بعد ما خلقت لى فى كل شئى انا الذى غفلت عن آياتك بعد ما
 احاطتنى الآلاء من كل شطر انا الذى اذنبت انا الذى اخطأت
 انا الذى غفلت انا الذى نسيت انا الذى اسرفت انا الذى
 قصرت انا الذى وقعت فى ارض السبحات بغير انك انا الذى
 استغفرت من خطاياى ثم عدت فيها ولم استحي عنك فى ملاء
 انا الذى عصيتك يا جبار السموات والارض بعد ما علمتنى سطواتك
 وشاهدتنى نعماتك ..... فيا الهى انك غنى عن عذابي
 وانا فقير الى غفرانك ..... فيا الهى حاش الظن بى ان اظن
 بعثلك دون غفرانك ورضوانك وعفوك ثم سترك وجودك الخ
 ودر تفسير كوشراست :
 " اتى لو اردت من بعد كما بينت الميزان فى بين يدي الاشهاد
 من قبل لا كتب فى ستة ساعات الف بيت من المناجات فمن اليوم
 يقدر بذلك الخ
 واز مقام ابهى است قوله :
 " بسم الله البهى الابهى قل يا الهى ومحبو بى ومحركى ومجذبى

والمناى فى قلبى ومحبوب سرى لك الحمد بما جعلتنى مقبلاً الى وجهك ومشتعلاً بذكرك ومنادياً باسمك وناطقاً بشناك ايرب ان لم تظهر الغفلة من اين نصبت اعلام رحمتك ورفعت رايات كرمك وان لم يعلن الخطاء كيف يعلم بانك انت الستار الغفار العليم الحكيم نفسى لغفلة غافليك الفداء بما مرت عن ورائها نسمات رحمة اسمك الرحمن ذاتى لذنب مذنبك الفداء بما عرفت به ارياح فضلك وتوضأت مسك الطافك كينونتى لعصيان عاصيك الفداء لان به اشرقت شمس مواهبك من افق عطائك ونزلت امطار جودك على حقائق خلقك ايرب انا الذى اقررت بكل العصيان واعترفت بما لا اعترف به اهل الامكان سرعت الى شاطىء غفرانك واسكنت فى ظل خيام مكرمتك اسالك يا مالك القدم والمهيمن على العالم بان يظهر منى ما نظير به الارواح فى هواء حبك والنفوس فى فضاء انسك ثم قدرلى قوة بسططانك لا قلب بها الممكنات الى مطلع ظهورك ومشرق وحيك ايرب فاجعلنى بكلى فانيا فى رضائك وقائماً على خدمتك لاني احب الحياة لا طوف حول سرادق امرك وخيام عظمتك ترانى يا الهى منقطعاً اليك وخاضعاً لديك فافعل بي ما انت اهله وينبى لجلالك ويليق لحضرتك " و در مناجاتى در ايام صيام است :

" و انت يا الهى قدرت المناجاة لمن فى حولى وجعلت الآيات بيئات لنفسى وظهورات لا مرى ولكن اتى احب بان اذكرك من قبل العالمين وبما عند هم من ذكرك وشناك " الخ

بمعنى كثير الاحسان از اسماء الله است در لوح به نصير است :

(مَنَان)

" كل را در غفلت از جمال منان بربستر

نسيان غافل يافته .

جمع مَنَهَج ، مَنَهَاج ، مَنَهَج طريق و طريقة واضح در لوحى است :

(مَنَاهِج)

" ان يا عبدى ان انقطع عن مناهج

الغفلة ثم اسلك سبل فضلى والطاقى " .

عربى اسم فاعل از انجماد بمعنى بريسته وفشرده وخشك . در لوحى است قوله :

(مُنَجِّمِد)

" كه شايد مخمود بين از نار ذكرية برافروزند

ومنجمدين از ماء بيان جارى شوند " مراد اشخاص بى شوق

ايمانى بى جريان وعروج فكرى و قلبى ميباشند .

عربى بمعنى عطيه وبخشش . منح جمع

(مِنْحَة)

در خطابى است :

" و اتى اسأل الله بان يهيألى هذه المنحة

الکبری .

(مَنْدَر)

در مقاله سیاح است :

" واز محراب و منبر و مسند و مندر و شروت

وزبور و جماعت شام و سحرگذاشتند " الخ

شاید مندر اسم مکان ندره بمعنی قطعه طلا در معدن یعنی

منبع طلا و زر است و یا بمعنی عرفی نوعی از تختهای چوبی

پیوست بدیوار در اطاق .

عربی نوك تيز و منقار گوشت کنندۀ لا شخوړا .

(مَنْسَر - مَنْسِر)

در لوحی است :

" و ان تسألک الطيور عن طير القدس قل

اننى تركتها حين الذى كانت تحت مذياب الانكار و منسرا لا شرار " .

از توابع کوهستانی یزد و مرکزی قدیم

(مَنْشَاد)

در این امر که بابیان و بهائیان معروف

مانند میرزا محمد رضا رضی الروح و حاجی

شاه محمد امین البیان مذکور ضمن نام رضا و امین و غیره مآداشت

و در الواح و آثار بسیار ذکر آنجا است .

عربی بمعنی صاعقه خورده و بییهوش

(مَنْصِيق)

در لوح خطاب به سلمان قوله الاعز :

" و اگر ذکر حکمتهای مقتعه مغطاة نمایم

البتة ناسرا منصعق بل میت مشاهده خواهی نمود " و در لوحی

دیگر :

" قد اخذ من الفتنة اكثر العباد وهم اليوم منصعقون " و قوله :

" بلکه طوریون منصعق شدند " .

نام شهری در کشور مصر واقع در ۱۱۸

(مَنْصُورَة)

کیلومتری شمالی قاهره که در ضمن نام

مصر ذکر شده است و در لوح

بناصر الدین شاه ذکر فروش رفتن بعضی از بهائیان در آنجا

میباشد .

در آثار این امر لقب و تجلیل جلوه گاه

(مَنْظَرِ اَعْلَى - مَنْظَر)

الهی و ظهور است که در شرح هاء

اکبر و مانند آنها

مذکور میباشد :

" و ان ذلك له والشرف لمن كان بالمنظر الاكبر " و در کتاب

اقدس :

" و الا على ذكر مقاماته العليا و منظره الاسنى " و قوله :

" قد نزل التأمير الاكبر في المنظر الا نور " و قوله :

" الا من اوتى البصر من هذا المنظر الكريم " .

اسم مفعول عربی در لوح به نصیر در

(مَنْكِر)

حق میرزایحیی ازل است :

" فعل منکر خود را بجمال اطهر نسبت داده " الخ بمعنی ناپسند .

(مُتَمَنِّمٌ)

اسم مفعول عربی بعبارت " رمز منعم " در آثار بسیار ذکر است بمعنی پیچیده بهم کرده میهم .

(منوچهرخان)

معتمد الدوله در تاریخ ظهور الحقیق و در اسرار الآثار العمومیّه بتفصیل ذکر است .

(مَنْوُطٌ)

اسم مفعول عربی بمعنی معلق . در لوح دنیا است : " اسر اعظم که اداره خلق بآن مربوط

و منوط است " .

جمع منیه آرزوها . در لوح نصیر : " این است منای عالمین " و در خطاب وصایای عهد :

(مُنَى)

" هذا منائی ورجائی " که بصورت مفرد استعمال شد . و نیز در مناجاتی دیگر :

" اللهم یا الهی و ربی و منائی " الخ

(مُنَى)

در لوح به ناصرالدین شاه : " لای جُرمِ مُنِیَّتِم " برای چه گناهی در ابتلا و امتحان افتادید

(مُنیر)

اسم فاعل عربی بمعنی روشن کننده در لوح رئیس است : " واقبلوا الی الله بوجه منیر " و در لوح

به نصیر است :

" تا آنکه بالاخره جسد منیر مرا در هوا آویختند " و ذکر منیر کاشی ضمن نامهای آقا و اسم و از میراست .

در کتاب بیان است :

(مَنْعِ - مُمْتَنِعِ)

" هرگاه بقدر کشتی از نفوس ممتنعه (یعنی نفوس شریفه با ارزش) راجع بیاوشوند ثمره کشتی نزد او ظاهر گشته " و در کتاب اقدس است : " لهذا الظهور الممتنع المنیع " یعنی آنکه دسترس حواس و مدار نیست " و قوله :

" قد حکم الله دفن الاموات فی البلور والا حجار الممتنعه " یعنی سنگهای شریف ارزش دار .

(مُنِيف)

اسم فاعل عربی بمعنی بلند . در کتاب اقدس :

"فتح کل باب منیف" هر در عالی مرتفع گشوده شد .

قصبه ای از قراء سواحل شط العرب
(مَنْ یُوحِی)

در خوزستان تقریبا در هفت فرسخی
جنوبی آبادان و تا خسروآباد یک
فرسخ شامل تقریبا پنجاهزار و چهارصد نفر اهالی عرب و عاری از
علم و تربیت و تمدن زمان که از فوائد نخلستان معاش میکنند و هوا
گرم و مرطوب است و مراوده شان بساحل عراق متواتر میباشد
و در آنجا قریب دو بیست نفر از مرد وزن و بزرگ و کوچک
بهائی بودند و همه بخزاعی نام مذکور و موصوف در تاریخ
ظهور الحق منتسب و اعرف و اهمشان عبود نام داشت .

ضمن نام هجرت ذکر است .

(مُهَاجِرَت)

در لوح بحاج محمد کریم خان است :

(مُهْتَاض)

"یا ایها المهتاض لا تعجل علی
الاعتراض ولا تکن کالارقم اللضلاض
من عجل فی اللمم سقط فی الندم" الخ طاهر مهتاض اسم
مفعول از اهتاض بمعنی شکسته استخوان بعد از حصول صحت
میباشد و پس از عافیت که بعد از احتیاط و حفظ صحت بساز
بشکنند یا بیمار شود چه او پس از ایمان به شیخ احساسی و سید

رشتی باز بشکستگی و بیماری دچار گردید . و در ضمن رقمولم
و لضاظ و فواد هم زکری است .

مهد عربی گهواره و جای آرام و خواب
(مهد - مهارد) کورکان و هر جایگاه هموار برقرار و در

کرده . و مهد علیا لقب مادر
ناصرالدین شاه بود . و جمال ابهی حرم دوم خود بنام فاطمه را
مهد علیا میخواندند و او خود نامه هایش را که بخطش موجود
است "فاطمه مهد علیا" امضا میکرد .

مهارد عربی بستر . در لوح به ناصرالدین شاه است :
"کنت کاحد من العباد و راقدا علی المهاد"

اسم مفعول عربی از هدایة و نزد امامیه

(مَهْدِی)

لقب و شهرت امام دوازدهم موعود

منتظر گردید و در کتاب بیان باب ۱۷ از

واحد هشتم چنین مسطور است :

"کل مؤمنین برسول الله منتظرند ظهور مهدی موعود را زیرا که
این حدیث از رسول الله هست و عامه و خاصه بر آن متفقند الخ
و از مهدی نامان شهیر مذکور در آثار : ملامهدی خوئی که از
خطابه های مقام نقطه باو است :

"بسم الله الرحمن الرحیم فی ایها المؤمن الثابت قد قرأت کتابک

واحمد الله ربك الخ ومهدى نامان دیگر در ذیل نام
هادی ذکرند .

(مهر - مهور - تمهیر)
مهر بضم میم فارسی بمعنی نگین و خاتم
که برای نهادن نام و نشان و تاریخ

(مهر - مهار)
کتابت در نوشته ها است و در عرف عربی
نیز مهربهیمین معنی استعمال کنند

و در عرف متداول فارسی هم از این واژه فارسی اشتقاق بنوع
لغات عربی کرده نوشته را مهور گویند و طبق همین در سورة
القصص است :

" قل انه لكتاب الله وانه لصحيفة المختومة الممهورة التي
كانت تحت كنانة القدرة في حجابات العصمة بالحق محفوظا"
و در مقاله سیاح است قوله :

" یحین را بتمهیر قرآن مجید تأکید نمود "

مهر بفتح میم عربی بمعنی کابین . در لوحی است :

" نزل لك هذا اللوح الذي من افقه لا تحت شمس الطاف ربك
العزیز الحمید اعرف قدرها و اغلِ مهرها (کابینش را گران گیر
و بهر کسی آشکار مکن) و انتها خیر لك ان كنت من العارفين "
مهیار عربی و فارسی چوب و غیره که به بینی شتر کنند و بهرجا
خواهند کشند . در خطابی در صورت زیارت آقا زمان شهید

ابرقواست : وعدّ بوك بالمهيار .

مهیمین اسم فاعل عربی بمعنی نگهبان
(مهیمین)
و فرمانده فرمانروای مسلط . در لوحی
است :

" بسم المهيمین علی ماکان کتاب نزلت آیاته لمن شاء انه فصل
من ام الكتاب من لدى العزیز الوهاب و قیه یلقى الروح فی
کل الاحیان انه لا اله الا هو والذی ینطق انه لمطلع کتب الله
المهیمین المختار " و قوله :

" یا الهی اسألک باسمک الذی جعلته مهیما علی کل الاسماء
بان تقدّر لی ما ینفعنی فی الدنیا و الآخرة و تقیمنی علی خدمتک
بین البریة لا اله الا انت المعطى البازل العزیز الرحیم ثم
اغفر لی ما عطته فی ایامک و کفر عنی سیئاتی بفضلک و جودک
انک علی ذلك لمقتدر قدير "

عربی مومو گریه . در لوحی به سید

(مواء)
مهدی دهجی از ادرنه است :

" ثم اعلم بان ارتفعت موا السنانیر
ثم نباح الکلاب و عن ورائها عواء الذئاب ثم قباع الخنازیر ان
انت من السامعین " پس بدان که مومو گریه ها و آنگاه زوزه
سگان و ازبی آنها فریاد گرگان و خوکان برخواست و مراد اعراض

وتعرض ميرزا يحيى ازل واعوان افاست .

دكترسوسن مودی ازبھائیان ایالات
(مُودِي) امریکا نامش در آثار غصن اعظم
Dr. Susan Isabel Moody عبد البہاء مذکور وبہ لقب امة الاعلی
خوانده شد در سال ۱۹۱۰ میلادی بادکتر کلارک سابق
الذکر بطهران آمده سالہا بطبابت ونیز خدمت امرہائسی
اشتغال داشت تا درگذشت .

نام آبادی معروف واقع در چہار فرسخی
(مورچہ خوار) اصفہان کہ شرح واقعات ایام بساب
اعظم در آنجا در ظہور الحق ثبت
گردید و در مقالہ سیاح چنین است :

" چون بہ مورچہ خوار رسیدند الخ

در لوح حکما است :
(مُورطس) " انا نذکر لک نبأ مورطس انه کان
Martos من الحکماء وصنع آلة تسمع علی ستین
میلاً الخ در کتاب اخبار العلماء قفطی است کہ مورطس
ہم خوانند " حکیم یونانی لہ ریاضة وتحییل ولہ تصانیف فمن
ذلک کتاب فی الآلة المصوّتة المسماة بالارغفن البوقی والنزّمری
یسمع علی ستین میلاً ."

شرح وتفصیل این نام وبیمبر شہید
اسرائیلی در اسرار الآثار العمومیہ
(مُوسَى) است ونیز امام موسی بن جعفر کہ در

مناجاتی وتوقیعی است . قولہ :

" وانه قد سأل یا الہی فی کلمة حجّتک فی زیارة موسی بن
جعفر علیہما السلام وہی یا من بدّ اللّٰہ فی شأنہ الخ
موسوی آئین و ملت منسوب بموسی بیمبر مذکور ویافرقہ ای از
سادات و اخلاف موسی بن جعفر مسطور میباشند . و از موسی
نامان شہیر مذکور در آثار این امر :

حاجی میرزا موسی قمی بود کہ در تاریخ مفصلاً بیان گردید و
در لوحی بہ پسرش سید ابوطالب چنین مسطور است :

" ثمّ اعلم بأنّ ابیک قد وفی بمسہدہ وما نغض میثاق اللّٰہ واتّبع
هذا الجمال الذی ما عرفہ احد من الخلق الخ آخرها و دیگرہ
میرزا موسی کلیم برادر ابوبینی جمال ابہی کہ در ذیل نام کلیم
و غیرہ ثبت و در الواح بسیار مذکور است منها قولہ :

" هذا کتاب من لدنا الی الذی آمن باللّٰہ واقبل الی وجہہ ....
ثمّ اعلم بأنّ حضربین یدینا کتابک الذی ارسلتہ الی الکلیم الخ
و در لوح بہ نصیر است :

" مع آنکہ اول این امر از جمیع مستور بوده واحدی مطلع نہ جز در

نفس و احد منهما الذي سمي باحمد استشهد في سبيل ربه
ورجع الى مقر القصوى والاخر الذي سمي بالكريم كان موجوداً
حينئذ بين يدينا الخ مراد آنکه آغاز کار و امر ميرزا يحيى
ازل راجز دونفرکه ملا عبد الكريم قزوینی و آقا ميرزا موسى کليم
باشند احدی خبرنداشت . و پسرش ميرزا مجد الدين کسه
بالاخره شوهر صمدیه خانم بنت ابهى و خواهر غصن اکبر شد
و دختران آورد و بعد از صعود ابهى نسبت به غصن اعظم
عبد البهاء سالها مخالفت کرده دست قوی ميرزا محمد على
قرار داشت و تقريباً در سال ۱۳۱۴ او را مرکز عهد ابهى در عکا
طر د کردند .

(مَوْطِي)

عربی گامگاه در صلوة يوميه است :
" اسألك بموطئ قدميك في هذا البيد " .
خطاب به جمال ابهى و در خصوص
فلسطين و عكا است .

(مَوْكِب)

دسته سوارگان یا پیادگان و در عرف
ادب فارسی گفته میشود : " در موكب
سلطانی " یعنی در گروه همراهان
شاه بود . در مقاله سیاح است :
" و موكب پادشاهی در سفر و حائل و مانعی در نظر نه ..... رأی

صواب چنان است که در مدت غیبت موكب سلطانی از مقر سریر
شهریاری این شخص را در قلعه ماکو مقر داد .

(مَوْلَى)

عربی بمعنی آقا و مالک و بمعنی منعم
و بمعنی آزاد کننده و بمعنی صاحب
و بمعنی محب و بمعنی مهماندار و
بمعنی قریب . در لوح رئیس است :

" طوبى لكم بما هاجرتم من دياركم و طفتم البلاد حباً لله
مولاكم العزيز القديم " و در لوح به نصیر :
" بلغ امر مولاك الى من هناك " و نام مولى الوری در آثار
حضرت بهاء الله غالباً بر خدا اطلاق گردید قوله :
" يا مولى الوری فى ناسوت الانشاء أنزل عليهم من سماه فضلك
امطار رحمتك " الخ و باصطلاح ثابتین شهرت حضرت
عبد البهاء قرار گرفت و در اسرار الآثار العمومیه تفصیلی ذکر است .
در کتاب اقدس است :

(مَوْهُوم)

" ليس هذا امرٌ تلعبون به باوهاكم
وليس هذا امرٌ يدخل فيه كل جبان موهوم " .
ممکن است کلمه موهوم مفعول بمعنی فاعل و متوهم یعنی اهل
وهم و خاطرات بی اساس باشد و استعارات وهم در جمل دیگر
مانند قوله :

" ان ربك غنى عنك وعن الذين اتبعوك بوهم مبين " وقوله :
" هذا امر اضرب منه ما عندكم من الا وهام والتماثيل " وقوله :
" كسروا سلاسل الا وهام " ودر لوح به عبد الوهاب :
" قد طوى بساط الا وهام واتى الرحمن بامر عظيم " توان
فرائن براين معنى باشند ويا اينكه بمعنى " موهوم فيه " باشد
يعنى آنكه كسانى باورفتند در عين حال كه بعقب ريگرى
ميگشتند وآنكه دراو غلط وسهو کردند .

مرکزی معروف امر بهائى در آذربايجان
(مياندوآب) كه در ذيل نام امين ذكرى از آن است و
خطاب بهائيان آنجا الواح و آثار
بسيارى ميباشد از آنجه از حضرت عبدالبهاء قوله :
" مياندوآب هو الله اى بندگان الهى قريب بفروب است
ومن ازكثرت كارخسته وبيراحت و گرفتار باوجود اين بذكر شما
مشغولم وبياد شما مانند دريا پرموج وبيقرار " الخ

عربى عهد و پيمان و در عرف اهل بها
(مِيثاق) در دوره غضن اعظم عبدالبهاء ذكر
ميثاق بسيار و مركز ميثاق لقب وشهرت
ايشان گرديد و مخالفين راناقضين ميثاق و موافقين را ثابتيين
در ميثاق لقب گشت و در آن ايام ميثاق الله و ميثاقى و ميثاقيد

وشرکت ميثاق و امثالها همى نام ولقب گرديد . و در وصايات
مركز ميثاق عبدالبهاء است :
" حمداً لمن صان هيكل امره بدرع الميثاق " .

در لوح رئيس دولقب و منصب نظامى
(ميرآلاى - بين باشى) تركى عثمانى معروف كه در ذيل نام امر
ثبت ميباشد .

عربى وقت مقرر در لوح به اشرف است
(مِيقَات) " ثم اعلم بان تم ميقات وقوفك
لدى العرش "

قریه معروف در آذربايجان از آغاز
(مِيلَان) طلوع اين امر بعنوان مركز يابى شهرت
يافت و در تاريخ و آثار مذکور گشت . در
لوحى است :

" م ي لان قد نزل عن جهة العرش للذى سمى بابراهيم
ليكون متذكراً بذكر الله الحكيم هو البديع فى الافق الا بهى
فسبحان الذى نزل الآيات لقوم يصفون " الخ

(ن) نون حرفی از کلمه و امرکن تکوینیسی در ادبیات عرفانیّه بسیار استعمال شد و در صورت صلوة یومیّه است :

" الذی به اقترن الکاف برکنه النّون " و در آثار والواح این امر ن و نج رمز از نجف آباد و نر رمز از نراق و نی رمز از قصبه نیریز فارس میباشد . در لوحی است :

" ای اهل ن و یاطوبی لکم ونعیماً لکم چه که از اول امر فائز شدید بآنچه که من علی الارض از آن غافل " الخ و مشاهیر مؤمنین آنجا مانند حاجی محمد تقی ایوب و ملا محمد شفیع و نیز احمد علی و آقا بابا کربلائی حسین و فضل الله و غیرهم و شهداء بسیار مذکور در تاریخ و آثارند و آقا حبیب الله معماری از شهداء اخیر آنجا است و در ضمن لوحی است :

" سبحان الله حضرت نون در کمال عداوت و بغضا و نون دیگر معاون و یاور او " الخ که مراد ناصرالدینشاه و نایب السلطنه کامران میرزا میباشد .

باین نام سه تن در فرانسه منسوب بخاندان بوناپارت حکمرانی کردند
 (ناپلئون)
 Napoleon

نخست مؤسس این خاندان بوناپارت ناپلئون کبیر متولد سال ۱۷۶۹ م و پس از محاربات و فتوحات و بالاخره توقیف شدنش در جزیره کوچک سنت هلن و اقامت پنجسال در آنجا بتاريخ ۱۸۳۱ درگذشت و در حق او در رساله مدنیّه است : " ناپلیون اول از ظفر برطوک اروپا آلا تخریب ممالک معموره و تدبیر نفوس عامه و استیلاء تزلزل واضطراب شدید در قطعه اروپا و اسیری نفس خود در انجام ایام فوائدی نیافت " دوم ناپلئون فرانسوا ژوزف پسر ناپولئون اول متولد سال ۱۸۱۱ که در سال ۱۸۳۲ بعلت سل ریوی درگذشت . سوم ناپولئون شارل لوئی برادرزاده ناپولئون کبیر متولد سال ۱۸۱۸ و بالاخره دوم امپراطور ناپولئون شد و از سنه ۱۸۵۲ تا ۱۸۷۰ امپراطور معظم و منتفذ در اروپا بود و در سال مذکور میلادی که مطابق ۱۲۸۶ هـ ق بود در محاربه با آلمان شکست خورد و تسلیم شد و بانگلستان رفت و سال ۱۸۷۳ در آنجا درگذشت و خطاب در کتاب اقدس قوله :

" یاشواطی نهرالربین قدرأیناک مغطاة بالدماء بماسلّ علیک سیوف الجزاء و لك مرّة اخرى ونسمع حنین البرلین ولوانتها الیوم علی عزّ مبین " اشاره بهمان محاربه سال ۱۸۷۰ و مراد از جزاء جزاء ناپولئون است که بلوغ صادر در ایام سجن

اعظم اعتنا نمود چنانچه در لوح دیگر خطاب بوی صریح بیان است قوله :

" بما فعلت تختلف الامور في مملكتك ويخرج انملك من كوكب جزاء عطفك اذا تجرد نفسك في خسران مبین " الی آخره . و عبارت : " ولك مرة اخرى " بالا م مفید انتفاع در لك و ذكر " ونسمع حنین البرلین " اشاره بآن است که این محاربه بعکس واقع میشود و بالا خره بنفع فرانسه و ضرر آلمان تمام میشود و در یکی از آثار با امضاء خادم چنین مسطور است : " در ایام توقف در ارض سر الواح منیعہ مخصوص بعضی از ملوک لا تمام حجة الله نازل شد از جمله به ملك پاریس که در آن ایام رأس ملوک بود لوحی نازل و سبب آنکه روزی تلقاء عرش حاضر بودم فرمودند بعد از دعوی روس و عثمانی ملک پاریس باعانت عثمانی برخاست و بعد از نزاع و قتال و جدال و غارت جمعی از ملوک بمیان آمدند و حکم مصالحه محقق شد بعد ملک روس از ملك پاریس سؤال نمود که من و تو هر دو اهل يك ملت بودیم سبب چه شد که باهانت اهل مذهب خود و اعانه غیر مذهب قیام نمودی جواب نوشت که سببی نداشت مگر آنکه نفوسی از رعیت عثمانی را ..... بفتته برایشان هجوم نمودند و جمیع را غرق نمودند ندای آن مظلومان مرا از خواب

بیدار نمود و باعانت برخاستم بعد از اتمام فقره فرمودند حال ما لوحی با و میفرستیم او را امتحان مینمائیم اگر باعانت مظلومین اهل بیان برخاست تصدیق مینمائیم او را در آنچه گفته و الا یظهر کذبہ فی ما ادعی لذ الوحی با و نازل و ارسال شد ابتدا خبری از او نرسید مع آنکه وزیری از وزرای او که سرّاً اظهار حب مینمود بساحت اقدس معروض داشت که مخصوصاً لوح را بطک رساندم و تفصیل را لساناً معروض داشتم معذک جواب نرسید این بود که بعد از عدم وصول جواب آن لوح این لوح ثانی نازل و بخط فرنساوی شخصی نوشته و ارسال داشت " الخ و در دیگری از آثار است :

" امپراطور فرانسه شخصی بود در مقام قول اعظم از جبال و در مقام عمل اقل از خردل در ایامی که ارض سر مقام عرش واقع از سما مشیت الهی لوح امنع اقدس مخصوص او نازل و در آن لوح جمال قدم ملاحظه شأن سلطنت را فرمودند بعد از ارسال موفق بر عرض جواب نشد و بعد لوح دیگر از سما مشیت نازل و در آن میفرمایند قوله تعالی :

" انا بلونك وجدناك في معزل من الكلمة یعنی امتحان نمودم ترا یافتم خارج از کلمه از جمله سخن او این بود اگر مظلومی در عالم یافت شود و داد خواهی نماید بامدادش میرسیم و او

را از ظلم نجات می‌دهیم معذک جواب لوح الهی را نفرستاد
و بداد خواهی برخواست بعد از این فقره فرمودند مثل او
مثل مدفع بلا رصاص است صدایش عظیم ولیکن بیحاصل الخ
و همچنین در سورة الهیکل خطاب با او است :

" ان یا ملک انا سمعنا منک کلمة تکلمت بها ان سألک طک
الرؤس عما قضی من حکم الفزاء ان ربک هو العظیم الخبیر
قلت کنت راقداً فی المهاد ایقظنی نداء العباد الذین
ظلموا الی ان غرقوا فی البحر لا سود کذلک سمعنا وربک علی
ما قول شهید نشهد انک ما یقطک النداء بل الهوی لانا
بلوناک وجدناک فی معزل ان اعرف لجن القول وکن من
المتفرسین ..... لو کنت صاحب الکلمة ما نبذت کتاب اللہ
وراء ظهرك از ارسل الیک من لدن عزیز حکیم انا بلوناک به
ما وجدناک علی ما ادعیت قم و تدارک ما فات عنک سوف تغنی
الدنیا و ما عندک و یبقی الملک لله ربک و رب آبائک الاولین لا
ینبغی لک ان تقتصر الامور علی ما تهوی به هواک اتق زفات
المظلوم ان احفظه من سهام الظالمین بما فعلت تختلف
الامور فی ممالکک و تخرج الملک من کفک جزاء عطفک ان اتجد
نفسک فی خسران مبین و تأخذ الزلازل کل القبائل فی
هناک الا بان تقوم علی نصره هذا الامر و تتبع الروح فی

هذا السبیل المستقیم أعزک غرک لعمری انه لا یدوم
وسوف یزول الا بان تتمسک بهذا الحبل المتین قد نری الذلّة
تسعی وراءک وانت من الراقدين ینبغی لک ان اسمعت النداء
من شطر الکبریا تدع ما عندک و تقول لیبک یا اله من فی
السّموات والارضین .

عربی جای اجتماع در لوح به طیب
(نادی) است :

" سمعنا نداءک و ما تکلمت به فی نادى
القوم " و در خطاب طلب مغفرت برای حاجی میرزا عبد الله
صحيح فروش :

" و یحدث بالاخبار فی نادى .... "

در اسرار الآثار العمومیّه زیر نام آتش
(نار) تفصیلی است . و در لوح به رئیس :

" تالله هذا یوم فیہ تنطق النار فی
کل الاشیا قد اتی محبوب العالمین ..... و ان کران اوقد
النمرود نار الشّرك ..... لیطفی بذلك نور الله بین ما سواه ....
تالله انتم اصحاب النیران " الخ

پادشاهی که در ایام او همه شهادت
(ناصرالدین شاه) و سختیهای در این امر وقوع یافت و

شرح احوال در تاریخ ظهور الحق و اسرار الآثار العمومیّه
مسطور است . در ایام ولیعهد شهبانیهضت بایه مقاومت نمود
و در مجلس مشهور علمای تبریز با مقام نقطه ملاقات و مکالمه نمود
و در رساله مقاله سیاح در آنخصوص چنین درج است :

" در آنوقت حکمران آذربایجان ولیعهد گردون مهد بودند
در حق باب حکمی نفرمودند و تعرضی نخواستند علما مصلحت
را چنین دانستند که لا اقل تعزیر شدیدی باید " الخ و در حق
اوضاع دربارش در اوائل سلطنتش نسبت باین امر در آنرساله
چنین مذکور میباشد :

" سریر سلطنت بوجود شهریار تازه زینت یافت میرزا تقیخان
امیر نظام وزیر اعظم و اتابک معظم شد زمام امور جمهور را در
قبضه اقتدار و استقلال گرفت و سمندهمت راد میدان خود سری
و استبداد بتاخت ..... اعلیحضرت شهریار در سن عنفوان
شباب بودند وزیر باوهامات غریبه افتاد و در امور طبل استقلال

بکوفت بدون استیذان از حضور همایون بعزم جزم خویش
بی مشورت وزرای دوراندیش امر بتعرض بابیان کرد ..... فرمان
ثانی برای برادر خویش میرزا حسنخان صادر فرمود " الخ تا
آنکه بقول رساله مذکور " خطای عظمی و جسارت و ذنب جسیمی
از شخص بایی سرزد که صفحه تاریخ اینطایقه را سیاه و درجهها

مدنیّت بد نام نمود ..... صادق نامی جوان ..... که از تفصیل
وقایع و استقلالیت امیر نظام و مطلق العنانی و استبداد او خبر
نداشت که این قضیه قطعاً بدون اطلاع دربارشاهی صدور
یافته ..... بمجرّد دیوانگی از تبریز برخاسته یکسر بطهران
آمد ..... جسارتی از او سرزد که ..... اینطایقه بد نام شد
..... در بدایت تحقیق و فحص در میان نبود لکن بمسند
محض عدالت قرار بفحص و تدقیق و تحقیق گردید " الی اخرها
ولی در عین حال ذکر سوّه ناصرالدین شاه زیاد گشت و هم در
بسیاری از الواح و آثار و تاریخ مسطور گردید چنانکه در لوح
رئیس است :

" قُلْ اِنَّ الظّٰلِمَ قَتَلَ الْمَحْبُوْبَ الْعٰلَمِيْنَ لِيُطْفِئَ بِذٰلِكَ نُوْرَ اللّٰهِ
بَيْنَ مَاسَ وَاھ و يَمْنَعُ النَّاسَ عَن سَلْسَبِيْلِ الْحَيٰوَانِ فِيْ اَيّٰمِ رَبِّّهٖ
الْمُزِيْزِ الْكَرِيْمِ " و این مناجات و دعای ابهی را محض دفع شرّ
او میخواندند :

" اَيْرَبَّ اَسْأَلُكَ بِدَمِ الَّذِيْ سَفَكَ فِيْ سَبِيْلِكَ وَبِقَلْبِ الَّذِيْ حُرِقَ
فِيْ مَحَبَّتِكَ وَبِالْعَظْمِ الَّذِيْ نَابَ فِيْ عَشَقِكَ وَشَوْقِكَ وَبِجَسَدِ
الَّذِيْ اَنْهَدَمَ فِيْ وَدِّكَ وَبِجَسْمِ الَّذِيْ اَوْقَدَ فِيْ حَبِّكَ بَانَ تَكْفًا
شَرًّا هَذَا الصَّبِيَّ عَن رَاسِ بَرِيَّتِكَ ثُمَّ اُخْذَهُ يٰ قَادِرًا بِقَدْرَتِكَ
ثُمَّ اَهْلِكَ يٰ حَاكِمًا بِحُكُوْمَتِكَ ثُمَّ اَعِدْهُ يٰ مُقَدِّرًا بِاِقْتِدَارِكَ

لتستريح بذلك افئدة المقربين من عبادك وتطمأن قلوب
المخلصين من بريتك وانك انت المقتدر على ماتشاء وانك
انت المهيمم القيوم .

و در باره آخرین احوال وی نسبت باین طایفه در لوحی به میرزا
ابوالفضل گلپایگانی صادر در حدود تاریخ ۱۳۰۸ هـ ق یعنی
سالی قبل از صعود ابهی ثبت در ضمن نام علم است قوله :
" مدتی است که در ایران حضرت سلطان ایده الله تبارک و
تعالی اینمظلومیهای عالم را از شر آن نفوس (ارباب عمائم)
حفظ نموده و مینماید معذک آرام نگرفته اند هر دم شورشی
برپا و غوغائی ظاهر امید است که یکی از ملوک لوجه الله بر نصرت
این حزب مظلوم قیام نماید و بذکر ابدی و ثنا سرمدی فائز
شود قد کتب الله علی هذا الحزب نصرة من نصرهم و خدمته
و الوفاء بعهده باید این حزب در جمیع احوال بر خدمت ناصر
قیام نمایند و لا زال بحبل و فامتمسک باشند طوبی لمن سمع
و ویل للتارکین " و در لوح به شیخ نجفی اصفهانی صادر در
همان تاریخ است :

" در کتاب اقدس نازل یا ارض الطاء لا تحزنی من شئی قسمد
جعلک الله مطلع فرح العالمین ..... لویشاء یبارک سریرک
بالذی یحکم بالعدل ویجمع اغنام الله الّتی تفرقت من الذئاب

..... این آیات از قبل نازل و لکن در این حین آیه ای نازل
الهی الهی یدعوک البهاء ..... ان تؤید السلطان علی العدل
والانصاف ولوترید باریک به سریر الامر والحکم الخ معلوم
است که آیه مذکوره کتاب اقدس و مناجات و دعای مسطور و نظائر
آنها دلالت بر ازاله ناصرالدینشاه و تثبیت پادشاه عادل سی
دارد ولی در این الواح ایام اخیره منوط باراده غیبیه و مشروط
ببروز عدل و انصاف از اود عا فرمودند و در رساله مقاله سیاح
صادر در همان تاریخ است .

" لکن حال مدتی است که عدالت پادشاهی رادع و مانع است
وکسی جسارت چنین تعدیات عظیمه نتواند .

تخلص شعری میرزا محمد ناطق بهائی
که در بعضی آثار عبدالبهاء مذکور است .
اسم فاعل عربی از مصدر نظر و در عرف فارسی
ناظر خرج را گویند و باین معنی ناظر
لقبانی در جامعه بهائی معروف شدند

(ناطق)

(ناظر)

و در آثار شهرت میرزا ابوالقاسم اصفهانی است قوله ج ع :

" ان یا عبد الناظر الخ بسال ۱۲۹۰ هـ ق در آذربایجان
سفر و تبلیغ کرد و از حدود سال ۱۳۰۴ بهند سفر نمود .

نُعَاقُ ، نعیق مصدر عربی قاق قاق کردن
 زاعیق - نعیق -
 کلاغ و جغد ناعق فاعل آن صدا. در لوح
 رئیس است :
 " لا تلتفت الی نعاق من نعق والذی ینعق فاکف برک الغفور
 الکریم " و در لوح به نصیر :
 " عنقریب است که نعیق اکبر در مابین خلق مرتفع شود " و در
 کتاب اقدس است :
 " سوف یرتفع النعاق من اکثر البلدان " و مراد از آن برخاستن
 مدعیان باطل در این امر است که مردم را بخود دعوت کنند
 و در تاریخ و آثار این امر تفصیل آن احوال و اوضاع میرزا یحیی
 ازل و حاجی میرزا احمد کرمانی مسطور و نیز اعمال میرزا آقا جان
 کاشانی خادم الله مشهور است و در این کتاب ضمن نامهای
 آقا و خادم و عبید و غیره ذکر می باشد و مختصر آنکه شهرت و مقام
 ارجمند روحانی و نوشته های پر آب و تابش تا آخر ایام ابهیی
 برقرار بود و در داخل قصر بهجی میزیست و شرح آن احوال
 مفصلاً در تاریخ ظهور الحق نگاشته شد و مرکز عهد ابهیی ویرا
 تقریباً دو ماهی پس از واقعه صعود ابهیی در بیت مسکونه خود
 استقرار دادند که از مخالفین معاندین خطری با و متوجه نگردد
 و از اوسند گرفتند که همه آثار بخت او از مقام ابهیی بود و اوقصد

ساختن محفظه ای کرد که اشیاء مخصوصه متبرکه از قبیل تاج و
 شانه و غیره مارا در آن استقرار دهد و از هند چوب آهنسوس
 طلبید و مصاریف این کار را پیوسته میگرفت و مخالفین کم کم
 زهاب و ایاب کرده با او همی اظهار مهربانی نمودند و قریب
 سه سال برین نهج گذشت و آنگاه اجازت خواست که پذیرائی
 اجتماعی کند و در بهجی چادر ابهیی بیانمود و بهائیان را
 گرد آورد و اجازت گرفته بنطق پرداخت و از اینجا شروع سخن
 نمود که جمال ابهیی را در عالم رؤیا دید و شکایت فرمودند که
 غصن اعظم امرش را از میان برد و مجتمعین از استماع این سخنان
 بی طاقت شدند و میرزا محمود کاشی از جا برخاسته دهنش را با
 دست گرفته بغشرد و دیگران ضریب وارد آوردند تا بمحضر مرکز
 عهد کشیدند فرمودند آزار نکنید و جیب و بغلش را بکاوید
 و قریب یک من نوشته ها گرفتند و انگشتر و جواهر و غیره را با و
 دادند و او بروضه ابهیی گریخته بست نشسته همانجا را منزل
 خود قرار داد و قریب سه یا چهار سال ماند و در آن طول مدت
 حسب دستور غصن اعظم ثابتین بعد و میثاق داخل روضه
 نمیشدند بلکه در خارج زیارت میکردند تا آنکه او در گذشت
 و در عکامد فون گشت و غصن اعظم میفرمودند من از او در گذشتم
 و راضی هستم و ذکر خادم در الواح و آثار کثیره ابهیی شد از آن جمله

قوله :

" ان يا خادمي ان استمع ندائي من شطر سجنى بائسى
انا المظلوم الفريد "

(ناقض)

عربی بمعنی درهم شکننده عهد و پیمان در خطاب و صایای عهد است :
" من هجوم عصبة ناقضة " و در نام

نقض ذکر است .

(ناقور)

عربی نای و بوق و شیپور . در سورة
العلم است :

" وینادی الناقور علی وصفی "

(ناقوس)

عربی زنگ کلیسا . نواقیس جمع در
الواح این امر ذکر مکرر شد . در لوح
هیكل خطاب بناپلئون است :

" یا ملک باریس نبئی القسیس ان لا یدق النواقیس تالله
الحق قد ظهر الناقوس الافخم علی هیكل الا سم الاعظم "
ایضا قوله :

" قل قد ظهر الناقوس الاعظم وتدقه ید المشیة فی جنة الاحد
استمعوا یا قوم ولا تكونوا من الغافلین " و از مقام ولی امر الله
در جواب از اسئله چنین مسطور است قوله :

" راجع بلوح مبارک ناقوس و شرح نزول آن فرمودند بنویس
این لوح در اسلامبول نازل شده بر حسب خواهش و تمنای
آقا محمد علی اصفهانی بواسطه حضرت عبدالبهاء و این لوح
شب پنجم جمادی الاولی لیل مبعث حضرت اعلی بخصط
مبارک جمال قدم مرقوم و مسطور گردید . تلاوت این لوح در
همان لیله مبارکه محبوب و مقبول "

(ناکث)

در نکث درج است .

(نامق پاشا)

محمد نامق پاشا از سران نظامی
و حکمرانان دوره سلطان عبدالعزیز و
عبدالعزیز عثمانی که شرح احوالش
و نیز ارتباطاتش با این امر در اسرار الاثار العمومیة و در
ظهور الحق ثبت است .

(ناموس کبر)

بزرگترین شریعت و کتاب آسمانی .
در کتاب اقدس است :

" قد نزل الناموس الاکبر "
عربی ابر . در لوحی است :

(ناهور)

" وكذلك اظهرنا نیهورا لامر من
هذا الناهور الذی ارتفع فی هذا الهوا "

ثم اخضرن منه ديجورالقدس في هذا البلد الامين " نيبهور
وناهور هر دو صيفه مبالغه از نهر بمعنى جريان وسيلان مانند
عيوق و ناقور و جاموس است و ديجور خاك سيه فام يعنى
چنين آشكار ساختيم نهر سيال امر را از اين بيان شديده
الجريان كه برهوا بر آمد و زمين تيره قدس درين بلد امين بان
سبز و خرم گشت .

(نبا عظيم)
خبر بزرگ در مستقبل . در قرآن است
" عم يتساء لون عن النبأ العظيم "

در لوح به عبد الوهاب :

" انه هو النبأ العظيم الذى انزل ذكره الرحمن فى الفرقان "
و در لوح صورت زيارت سيد الشهداء قوله :

" وهذا يوم فيه ظهر النبأ العظيم الذى بشر به الله والنبیون
والمرسلون " و در لوحى است قوله :

" نبأ عظيم ميفرمايد " الخ

مصدر عربى بمعنى عوعو وهفهف

(نباح)
جانوران و سگان . در لوح معروف

قد احترق المخلصون است :

" قد ارتفع نباح الكلاب من كل الجهات اين غضنفر غياض
سطوتك يا قهار العالمين " و در لوح رئيس است :

" قل بنباح الكلاب لن تمنع الورقاه عن نغماتها " الخ .

عربى جهان در كتاب اقدس است :

" ينبغى نباضا " و در لوح حكما است :

" كن نباضا كالشريان فى جسد الامكان "

(نباض)

و در لوحى ديگر :

" كن عرقا نابضا فى جسد العالم و ربحا سائرا على الامم "

صفت عربى بمعنى نجيب و زكى و عظيم

و يا منقبت . و از دوره بيان نام محمد

بتطبيق اجدى حروف نبيل گفته

(نبايل)

ميشد چنانچه در الواح و آثار نام مقام نقطه " على قبل نبيل "

يعنى على پيش از محمد كه على محمد است ذكر گرديد فى المثل

قوله جع :

" وان عليا قبل نبيل مظهر كل الاسماء و مطلع كل الصفات و كل

خلقوا بارادته و كل بامره يعملون " و از نبيل نامان مشهور در

آثار ملا محمد زرندى است كه محض تميز و تفكيك از نبيل

شهرتان ديگر نبيل اعظم ياد گرديد و در تاريخ

ظهر الحق بتفصيل بيان احوال شريعت ميباشد و بسيار وقت

نامش بمقابل مطالعه كنندگان آثار ميبايد و از آن جمله سورة الدم

در ادرنه خطاب با و است قوله :

" هو الباقي باسمي الابهي ان يا محمد اسمع ندا ربك .....
 قل ان هذا العلي بالحق قد ظهر مرة اخرى في جمال الاظهر
 الاظهر الابهي " الخ ونيز سورة الحج وغيرهما است قوله :
 " قد حضرت لقاء الوجه كتابك وهذه صورته آنكه از حرق الحشا
 مقسوم گشته كيست من ان استمع ما يتكلم لسان القدم وكن
 من الشاكرين ان الذي هديناه الى شاطئ الايمن انت
 كتبنا في جبينه من قلم القدم هذا مؤمن انت ..... و آييناه
 في السجن واحد وثمانين يوماً انت (حبر اسكندريه) .....
 ولكن جناب قبل علي (آقا محمد علي اهل قائن) بشاطئ بحر
 اعظم وارد شدند و از ظلم ظالمان محروم گشتند " الى آخرها
 وقوله :

" عليك سلام الله ورحمته قدر آينا كتابك ..... اي نبيل
 بارها امر نموديم و باز هم ميگوئيم در برت شام ذكر مالك انام
 جازز نبوده و نيست چه كه اهل آن بغايت از شاطئ قرب
 بعيدند و از رحيق عنايت محروم ارض آن بغايت مبروك است
 و خلق آن بغايت منحوس " وقوله :

" نبيلي اكثر از خلق از حق سم طلب نموده و مينمايند و بخيال
 خود شهد خواسته اند حنظل هواهاى نفسانيه را بر عسل
 اراده رحمانيه اختيار نموده اند فوري الرحمن هذا هو الخسران

رضيع اگراز بالغ سم طلب نمايد آيا اعطاي آن جازز لا و
 نفسى ولو يصيح و يبكي امر اين ارض مستور و مسموم اعداء
 مكتوم لو احرق الحجاب لتموت اي نبيل اين عبد در سجن
 اعظم ..... مع ذلك ومع نهى اكبر ديگر چه وجه توجه
 باين شهر را جازز دانسته اند جمعى در حول از هر قبيلى
 چاره اوهام كه ميتوان نمود اصل رضاي حق بود كه اكثرى از آن
 خارج ياليت نجد فرصه ليخرج من قلبى آه لعمرى لوترانى
 بعينى لترى كل عضو من اعضائى فى فم شعبان آه آه عما
 ستر ولا ينبغي اظهارها سوف يكشف غطاؤها هفتاد
 نفس در سجن باجمال قدم على زعمهم مسجون لعمرى اننا
 المسجون و جمالى اننا المسجون و حياتى اننا المسجون بمقاصد
 كداميك عمل شود من لا يحصى از كه حمل گردد جز بلى
 كلامى نداريم جز نعم جوايى نه فكر فى القرون الخالية
 و الاعصار الماضية ما ابتلى احد كما ابتليت بلى وقتى ظهورات
 احديّه مابين جمع بودند كه قدرت ظاهره بود واحدى بر
 تجاوز از ما حكم به الله قادر نه ايكاش سبب نوحه و نديسه
 نقطه اولى را در اين ظهور ادراك مينمودند لوتفكر لتعرف
 على قدرك لا على ما عند ربك العليم اي محمد بشنو چه
 ميگويم الواح منزله عراق را قرائت كن مع ما نزلنا فى اول ورودنا

هنا لتعرف وتطلع بما ورد على محبوب الله العلي العظيم
 مبشر جمالم میفرماید نزد او دو کلمه بیش نیست بلی ولا حال بلی
 مانده ان اعرف لحن القول وكن من الصالحين ثم اللوح وما
 ظهر ما كنا فيه مكتوبت تلقاء عرش فائز آنچه در فقره علی مذکور
 مفهوم ومعلوم این بسی واضح است که عنایت حق نسبت باو
 بوده اگر جائز بود البته خود اظهار مینمودیم ومیطلبیدیم
 ابوالقاسم خان مدتهاست که در بریه حیرت سائل نسأل الله
 بان يعرفه ما اراد انه هو الحكيم الخبير نبیلی نبیلی لعمری
 انت معی کم من قریب هو الغریب وکم من غریب انه هو القریب
 طوبی لقریب وقریب هذا الا کسیر الاحمر خذه امانة منی
 عندك واليهاء علی نفسی نظر بتوسط آنجناب آمدن علی
 بحیفا جائز ولكن بعد از انقضاء ایام معدودات رجوع بشهباء
 الی حدباء اصلح واحسن واقرب بالتقوی اما امورات ظاهره
 آن اسمین هاء ومیم من کثرة الحوالة کاد ان یهربا من
 العکة الی المکة والسلام علی خیر البریه
 وقوله :

" ان اشکر الله بما وفقك علی الطواف حول البیت الاعظم
 وفزت بالحج الاکبر ان احمد وکن من الحامدین .....
 تبلیغ در این دیار ابداً جائز نه چه که بسیار مفتريات نفس

خناس مشرک بین ناس ز کرموده حتی گفته باطراف مخصوص
 بهر تبلیغ فرستاده اند و حال آنکه ابداً این خیال نبوده
 ونفوسی موجود نه که باطراف آدم ارسال شود هر یوم عصیانی
 مرتکب بعد از افشاء اظهار توبه نموده ولكن در این ایام
 یجمیع مناهی قیام کرد لذا اطردناهما وترکناهما فی عذاب
 السعیر وعریضه عرض نمود ابد اقبول نیفتاد از ارض سر
 تا حین نه مرتبه توبه کرده از اقبول نشد همدلک متنبیه
 نشدند لزال در نفاق بودند و در این ایام خرق سترها بما
 اکتساب نشهد انهما من المشرکین الخ

ونبیل چون از ادرنه مأمور مصر شد و در آنجا بحبس افتاد و ابیاتی
 بدین منوال همی سرود :

درکنده و زنجیر نه عار است مرا	چون با سر زلفین تو کار است مرا
اینها همه نزد همت من سهل است	کز عشق تو عزم سرد ار است مرا
ایدوست بلات راحت جان من است	زند ان که برای تست رضوان ^{منست}
من خضره عشقم و این جور و جفا	در ظلمت هجر آب حیوان من است

و چون حضرت بهاء الله را وارد سجن اعظم کردند و او از حبس
 آزاد گردید و خود را بکارساند و سه روز گذشت و نتوانست
 بسجن درآید و سید محمد اصفهانی بدولتیان خبر داد و او را
 اخراج کردند مدت سه ماه ونیم سرگردان و چو باد پویاندر

اطراف بود آنگاه توانست بعکا ورود نماید و این درس سال ۱۲۸۶ هـ ق بود که در سجن فوز حضور یافت و صورت مکتوبش که از عکامورخ شب یازدهم ذی قعدة ۱۲۸۹ برای بهائیان درخش خراسان فرستاد چنین است :

" هو العزيز الغالب القادر البهيّ الابهى در این لیل ظلمانی که کلّ در خواب ناز آرمیده اند این عبد فانی در ظلّ ضیاء و سراج صمدانی بلسان عجز و نیاز بمحضر حبیبان روحانی عرض مینماید که ای شب بیداران از عشق یار و هجر نگار بشارت باد شمارا که صبح وصال قریب است و ای تشنگان بادیّه فراق مژده باد شمارا که عنقریب کأس جمال از ساغر بیمثال محبوب لایزال شمارا نصیب است خوشا حال حبیبی که در این ایام که وجود طغیان جمیع امکان را احاطه نموده از روح محبت محبوب عالمیان باز نماند و قدمش از سبیل استقامت نلغزد زیرا که در امثال این ایام شناخته میشود رجال الله و اولیاء الله و احبّاء الله از مادون آنها و اگر چنین ایام پیش نیاید و چنین بلا یا رخ نگشاید هر مغفلی خود را در زمره اهل دل محسوب خواهد داشت و هر باطلی خود را بحق منسوب خواهد نمود این است که غیرت الهی نمیگذارد که حصاة خود را در زمره لوئو جاهد و زاغ سیاه در آشیان باز سفید مآوی کند قسم

بجمال ابهی که مستخر فرموده لاهوت اعلی را الی ناسوت ادنی که اگر همین ملاحظه نبود آن جمال مبارک قادر بود که بیک کلمه جمیع سلاطین ارض را سرو پای برهنه بساحت اقدس ابهای خو کشاند و بکل من علی الارض فی ساعة واحدة شراب ایمان و ایقان چشاند و لکن لان یمتاز النار من النور و اهل العظمة و السرور من ملاّ الشّرك و الفرور سلطان بلا را امر فرمود که در هر دیار علم برافزارد و بکل مدعیین حبّ الله ببردازد و آنچه آباد نموده ویران سازد تا بیفزاید بر حبّ و شوق و استقامت صادقین و ظاهر شود نفاق کاذبین عسی الله یفرح کلّ احبّائه و یسقی من زلال الوصال کلّ اوّائه و ذلك یوم یفرح العاشقون و یخذل المنافقون . محبوبان بنده جناب آقائی آقا میرزا علی علیه بهاء الله و جناب میرزا باقر علیه لقاء الله و جناب نظر علیخان علیه سناء الله و جناب حاجی عباسقلی علیه جمال الله و پسرانش علیهم حبّ الله و جناب ملاّ محمد علی و میرزا ابوالقاسم و ملاحسین و ملاّ جواد علیهم عزّ الله و جناب میرزا داود و میرزا محمد علی جوان و ملاّ علیرضا علیهم غفران الله و رضوان الله و احسان الله و جمیع احبّای درخش درخشان رجالاً و نساءً صغیراً و کبیراً علیهم سناء الله و رحمة الله و برکات الله جمیع را بذکر الله الاعلی و وجه الله الابهی زاکرم که ای احبّاء الله قسم به جمال محبوب

که در این مدت مفارقت دوسه سال است آنی نشده که شمارا فراموش نموده باشم دیگر نمیدانم وفای شماها در چه مقام است اگرچه کل امور ظاهر و واضح است زیرا که تلفر اف روحانی از جمیع قلوب بیگدیگ متصل است و آنآ فآنا اخبار و احوالات در نشر و عبور و ظهور و مرور است و لکن لا یلتفت علیها الا کل موقن اعطاه الله بصرا الذی یکون من نور الله حدیداً وصیت این عبد بشما این است که دل را از جمیع نقوش ساده نمائید و جز جمال الله الابهی کسی رانستائید که او است خداوند لا شریک له و لا وزیر له و لا شبه له و لا نظیر له و بعد از حب آن محبوب که مقدس است از قبل و بعد دست بدامن حب و شفاعت غصن الله الاعظم حضرت سرالله الافخم الافخم زنید که این است مایه نجات و منبع عین الحیات طوبی للشاربین و بعد از آن با جمیع احبای ابهائی در مقام اتحاد و محبت و برادری باشید و کسی را بر کسی ترجیح ندهید تا از نزد خدا ترجیحش ظهوراً ظاهر شود منافقین را در میان خود راه ندهید این نبیلی ذلیل که کلب البهائم اسم اصلی او است شمارا برضوان محبت ابهائی داخل نمود شرط وفا این است که کلمات او را که در حب الله بشما القانموده و افعالی که در محبت الله از او ظاهر فرموده فراموش ننمائید ان یا باقر البهائم

فی الحب الوفا لا تدع اغنام مولاك لیخطفهم ذئاب الخاطفة وكن اسد الله وسیفه و نار الله و نوره و فضل الله و قهره لتجزی کل نفس من عند مولاك بما اكتسبت ایدیههم لان الله قدر لك بین اخوانك شأناً رفیعاً سنه قبل که در ادرنه بقاء الله مشرف شدم از جمال قدم امر صادر شد که این عبد اسامی جمیع احبای درخش راثیت نموده بحضور مبارک ارسال دارم تا از عنایت صمدانی برای هر یک لوح بدیع نازل گردد و الواح کثیره منزل و نظر بخواهش این عبد از برای چند نفس که یکی از آنها جناب حاجی که لسان الله ایشانرا پیر روحانی نامیده از آن حضور و زیارت لدی العرش حاصل شده بود در همان ایام این عبد عراض مفصله از برای اکثری از احبای آنولا معروض داشته بودم بنا بود که رافع عازم شود که شمس قضا طالع شد و قمر بلا لائح گردید دیگر چه عرض شود که در این مدت یکسال چه ها وارد شده بجمال قدم و طائفین حول و جمیع منسوبین در کت بلاد که هر یک بقدر خود از این خمخانه جامی و جرعه ای و تسه جرعه ای نوشیده البته بشما هم قسمت رسیده است هنیئاً للفاضلین و طوبی للشاربین و این عبد بجهت امری از ادرنه بمصر رفته بودم چهار ماه در آن ملك فرعون یوسف آسا مسجون و بانواع بلا یا مقرون شدم و در ایام حبس عرض شد :

از کنده هوزنجیره عاراست مرا چون باسرزلفین توکاراست مرا
 اینها همه نزد همت من سهل است کز عشق تو عزم سرداراست مرا
 آید وست بلات راحت جان من زندان که برای تست رضوان من است
 من خضره عشقم و این جور و جفا در ظلمت هجر آب حیوان من است

باری در حبس بودم که جمال قدم حصن عکا رامزین فرموده
 بنور جمال خود در ظاهر مسجون و در واقع جمیع سلاطین و ملوکش
 اسیر منت و مرهون باری چهار ماه قبل بر این بحسن الله وارد
 شدم و سه روز ماندم و بیض لقا فائز نشدم و جمال اصفهانی
 فساد نموده این عید را از بلاد اخراج نمودند و سه ماه و نیم
 در کوهها و صحراها گردیدم تا عنان صبر از دست رفت دوباره
 توکل نموده آمدم و وارد شدم و امشب که شب یازدهم ذی قعدة
 سنه ۱۲۸۹ میباشد سیزده شب است که در حصن الله ساکن
 ولی هنوز بشرف لقا فائز نشدم و گاهی جناب خادم الله واحبب
 الله تشریف میآورند رزقنا الله وایاکم لقا و چند یوم قبل فرموده
 بودند که نبیل برای دوستان ایران کاغذ بنویسند لهذا بدین
 مختصر امشب یاد آوری نمودم کربلائی عباس و عیالشان و جمیع
 احببای سرچاه را از زبان این عبد نااگر بذکر الله الابهی شوید و
 اصحاب راهمیشه بذکر الله واجتماع سرگرم نمائید خدا با شماست
 که ۴ یوم است که بلاق فائز شدم رزقنا الله عما رزقنا ۲۲ محرم

۱۲۸۶ مرقوم شد توفیق مبارک برای شما و سرکار نائب ارسال
 شد خائف مباشید و از اظهار امر الله دریغ نکنید نیک و بد
 شما محبوب عالمان از چشم این عبد مشاهده میفرمایند
 دیگر اختیار با شماست یک مثنوی این ایام نوشتم با آنجا
 ارسال شد سوادش بردارید و احباب را مجتمع نموده گل پیوم
 او گل شهر بخوانید والروح علیکم :

از بلایای بهایادی کنید بعد از آن اندر بلا شادی کنید
 سنه قبل توقیعات بجهت جمیع احببای درخش ارسال شده بود
 امساله آقای آقامیرزا علی اکتفا رفت و در واقع همان لوح همه
 را کفایت مینماید لومن شطرا الله و رضائه بنظرون و از نبیل
 مرقومه ای در بیان ارت منصوص در کتاب اقدس و نیز در بیان
 ماه و سال و ایام مهمه است که در سنین عکا از آنجا نسخ کثیره
 فرستاد و بعین خطش باقی است قوله :

" آنچه حضرت اعلی روح العالمین له الفداء در کتاب ارت
 فرموده اند " الخ و از ابیات متنوعه کثیره اش مثنوی :

بسمه المظلوم

ازد و چشمای قلب امکان خون بیبار

تا شود خون موج زن از هر کنار

ای خراسان از جگر برکش خروش
همچو دیگ از آتش حرمان بجوش

.....

چون ده و دو سال بعد از اضری

مدتش گردید در بغداد طی

شاه ما عازم بسمت روم شد

ارض بغداد از لقا محروم شد

.....

چار مه چون ماند در شهر کبیر

.....

در ادرنه بود آن شه پنج سال

.....

بافغان وناله و غم چون دوهشت

از ربیع الاول غرقه گذشت

از ادرنه شد جمال الله برون

..... الی آخرها که مقصدار

۳۴۵ بیت در بیان خروج حضرت بهاء الله از ادرنه تا احوال

ایام عکاست . دیگر مثنوی :

بسم الله الاقدس الابهی

ای قلم آگاهی از سوز دلم

بر فراز قلّه جان زن علم

از غریبان به از کوی نما

غلفلی انداز در ارض و سما

آن غریبان که ز عشق زوال جلال

در گذشتند از دیار و اهل و مال

گاه در خلق جهان خوار و حقیر

گاه در دست ستمکاران اسیر

موطن انسی ندیده بیست سال

مشمعل از عشق سلطان جمال

.....

و شرح واقعه غرق کردنش خود را بعد از صعود محبوب فرود

صمدش در تاریخ مسطور است و در ضمن نام محمد در خطایی

نیز زکری از نبیل است در بیانی از غصن اعظم عبدالبهاء

در باب ابتدای ورودش به عکا چنین مذکور است :

" نبیل بطور ناشناس و بالباس اهل بخارا بعکارسید ولکن

حکومت شناخت و فی الغور امر به تبعیدش کرد "

دیگر از مسّیان مشهور نبیل آقا محمد قاضی نبیل اکبر که

فاضل قاضینی معروف میباشد چنانکه در ظهور الحق شرح

داده شد سید ابوطالب مجتهد و همهرانش حاجی ملاعلی اصغر و حاجی ملا میرزا و غیرهما تحریک کردند و حکمران اورا بکلاته عرب تبعید و توقیف نمود پس با ضرب و آزار به بیرجند آوردند و امر بتوقیف در وطنش قریه نوفرست قائن و منع عموم از ملاقات نمود و بعد چندی باز بتحریک سید ابوطالب برای بردن بطهران بمشهد آوردند ولی حسام السلطنه همراهی کرد و بعد از او مؤیدالدوله رعایت نمود و سید ابوطالب از حاجی سید اسدالله و میرزامهدی و غیرهما توقع حکم تکفیر کرد و آنان ندادند و بالجمله نبیل اعظم ملا محمد زرنندی مذکور بخراسان رسید و فاضل قائینی و دیگران را که بایستی بودند هدایت بمقام ابهی نمود چنانچه در اثری از خادم الله است قوله :

" در باره جناب نبیل مذکور داشتید از اول ظهور نبیر اعظم از افق عالم نداء الله را اصف نمود چنانچه بعد از اعلاء کلمة و ارتفاع صیحه فرداً واحداً از ارض طاء بارض خاء توجه نمودند و جمیع ناس را بحق دعوت کردند و چه مقدار بلایا و شدائد که برایشان وارد شد معذک لیلاً و نهراً بشنای حق و تبلیغ امرش نظماً و نشرأ ناطق بودند " الخ و چون فاضل بطهران رفت و در آنجا تزوج کرد و بقزوین رفته بماند و از هیجان معاندین در طهران بصدورش بیاسود و از زوجه مذکوره نیز تخلص یافت

سپس به عکارتفه دو ماهی لذا ائذ روحیه از محضر ابهی همی برد و بعد از عودت حسب اراده مطاعه باصفهان و شیراز ویسزد سفر کرد و مجدداً از طهران و قزوین به تبریز شتافته و پس از مدتی در سال ۱۲۹۹ بقزوین برگشت و در آنجا تأهل اختیار نمود که از او دختری شده نسلش برقرار ماند و بسال ۱۳۰۴ با عائله بطهران آمد و خانه برقرار کرد و سفر تبلیغ باقسام ایران نمود و غالباً در طهران اقامت داشت و در سفر اخیرش بخراسان چندی در قوچان مورد مهربانی و عطیّت شجاع الدوله امیر آنجا بود پس به عشق آباد رفت و ایامی در بخارا توجه دانایان را جلب نمود و همانجا بسال ۱۳۰۹ درگذشت و آقا میرزا محمود افغان سنگ مرمر لوحه قبرش از سمرقند آورده مزار ساخت و خاندانش که از دخترش و دامادش شیخ محمد علی برادر زاده اش برجای ماندند بنام نبیل اکبر مشهور و معروف اند و در یکی از الواح خطاب باوشهیر بنام لوح حکما است قوله :

" یذکر فیہ من یذکر الله ربّه انه له والنبیل فی لوح عظیم یا محمد ..... لا تحزن من شیء افرح بذکری ایاک و اقبالی و توجهی الیک و تکلمی منک بهذا الخطاب المبرم المتین تفکر فی بلائی و سجنی و غربتی و ماورد علیّ و ما ینسب الی الناس الا انهم فی حجاب غلیظ " و در خاتمه تاریخ جدید تألیف میرزا حسینخان

همدانی بدستور مانگی صاحب زردشتی هندی که تصحیح نموده بنام "تاریخ فاضل قائینی" ویا تاریخ "مانگی صاحب مشهور گردیده چنین نوشت :

"مصحح تاریخ نبیل اهل عالین عفی الله عنه گوید بعد از ملا حظة این نسخه شریفه کثیر الفوائد مزید العوائد مشهور آمد که لبابش بقشور و انوارش ممزوج بظلمات وهم دیجور است حیثم آمد و بر این نسخه شریفه نپسندیدم که در مثل این ایام که در کتب بایام الله موعود و زمان محو دوهومات و صدور معلومات و تمیز عالم اکبر و انقضاء دورات طفولیت و ازمنه افسانه و قصص اسست تألیف شود بجهت تذکر عباد و هدایت غافلین بلاد و راقدین مهاد آباء و اجداد استنادی بموهومات و تمسکی بمجمولات و تشبثی به تقلید و تبعیت باشد لذا خالصاً لوجه الله و حباً لا بناء الوطن اکمالاً للنعمه و شفقةً علی المحببین و ترحمًا علی الناظرین در مقام تصحیح و تخلیص این نسخه برآمده و پاره از زوائد و ظنون و قیاسات که اساطیر الا ولین و مبتنی بروهم و گمان و تخمین بود و بعضی از اشعار زائده بعید المناسبه را محو و شطری از اطلاعات و مستحضرات خود را در ایام سیرو مجاهده که متیقن و معلوم بود اثبات نمود رجا از متبصرین و منصفین اخوان و ناظرین با امان آنکه نسخه را که پیش از

این تصحیح و نوشته شده بکلی محویا از روی این مصحح قلم زد تصحیح کنند و نسخه جدیده را هم از روی این نسخه استکتاب فرمایند تا محبوب و مطبوع طباع لازمه الاتباع و مقبول اسماع همه اصغیا گشته مقبول عقلا و دول و منظور بزرگان و انایان همه ملل گردد و ما وقد استسخت هذه النسخة لنفس بعد ما بیدی الغانیة لینتفع بها الاخوان و بیتی اشرقی فی بقیة الازمان بعد فناء هیکی و محو اثری و طیران روحی و غروب حقیقتی و رجوعها الی ما بدئت منه و تغمسها فی بحر البقاء و یم الصفات و الاسماء و تغردها علی اغصان شجرة طوبی و افنان سدرة المنتهی و السلام علی من اتبع الهدی" انتهى و این عمل تاریخ را در حدود سال ۱۳۰۰ هـ ق انجام داد چنانکه در محلی از آن چنین نگاشته :

"و هنوز که قریب چهل سنه میگذرد یوم فیوم در دین خسو محکمتر و در ایثار جان حریصتر شدند"

دیگر از مسئیان شهر مذکور در آثار بنام نبیل آقامیرزا محمد علی قائینی بنام نبیل قبل علی و نبیل قائن در آثار بسیار ذکر یافت از آن جمله در لوحی خطاب با اهل قائن قوله :

"انا نکون مجالساً فی السجن و قعد العرصدین الذین بهما منعت السحاب و سمرت النیران (نسخه لوح چنین بود و مراد

سید محمد اصفهانی و میرزا ضاعلی کج کلاه میباشد) و از داخل
 احد باب المدينة مقبلاً الى الله اخبار رئيسه ما لذي امنعت
 الاحباب عن شطر ربهم العزيز الوهاب ..... واذكر ان دخل
 نبيل قبل على و اراد ان يحضر تلقاء العرش اخذه الغافلون
 و اخرجوه عن المدينة بذلك ناحت الوراق و بكت الاشياء
 و اصفرت وجوه الذين اقبلوا الى الله العزيز المنان في كل يوم
 و رد علينا ما لا و رد على احد من قبل عند ربك علم ما يكون و ما قد
 كان اذا ارسل الواحا يوسوسان في الصدور لياخذوا لوح الله
 و اثره لذا منع ماء الحيوان و غلقت ابواب اللقاء على الذين
 توجهوا الى وجه ربهم العزيز المستعان يشاورون في كل
 الاحيان لسفك دمى بعد الذي حبسنا في السجن بما اكتسبت
 ايديهم الخ و قوله :

" واذكر ان دخل النبيل مع اخويه مقبلا الى الله رب العالمين
 اخذوه لدى الباب بما اوحى الدجال (سيد محمد اصفهانی)
 في صدور الطالمين لما دخلوا مقر الحكم قيل نجد منكم نفحة
 الرضوان وعن وجوهكم نصره الرحمن ليس لكم مقر عندنا ان اخرجوا
 في الحين قال اما سمعتم اكرموا الضيف فبهت الذي ظلم
 قال اخرجوه من المدينة كذلك امرنا من رئيس الفاسقين ورد
 على النبيل قبل على و من معه كما ورد عليه ان ربك له والعليم

البصير نسأل الله بان يكفى شر هذين انه على كل شئ قدير .
 ديگر حاجی محمد قزوینی بنام نبیل قزوین و پسر دوش حاجی
 شیخ محمد علی بنام نبیل بن نبیل که در اسلامبول برای این امر
 خود را مسموم و هلاک ساخت و خاندانش بنام نبیلی برقرارند .
 دیگر حاجی محمد باقر همدانی بنام نبیل مسافر در السواح
 مذکور است . و علیقلی خان نبیل الدوله که بالاخره در امریکا
 ازدواج کرده عائله برقرار ساخت و مقرش در آنجا شد .
 در لوح بناصر الدین شاه :

(نُبیل)

"نیل ما کنزوا" بیرون ریخته شد آنچه
 دینه و نهان کردند .

(بجات)

در باره عقیده مسیحیان راجع بنجات
 که مشهور میباشد در خطابی و بیانی
 از مرکز عهد ابهی عبد البهاء است :

" المسيح ما قال انا افدى نفسى فقط للمسيحيين بل لكافة
 العالم و بناء على ذلك غير المسيحي ايضا قد نجى وخلص من
 خطيئة آدم "

(نجف - نجفعلی)

نجف شهر متبرک معروف مسلمانان و مرکز
 علمی دینی شیعه که در تاریخ
 ظهور الحق در واقعات مرتبط باین امر

نجف آباد - نجفی

که در آنجا رخ داد بتفصیل مذکور میباشد و در لوح به نصیر است :

" اگر ناس خود را معلق به ردّ و قبول علماء و مشایخ نجف و دونه نمیساختند و مؤمن بالله میشدند مجال اعراض از برای ایمن علماء نمیماند " و در مابین شیعیان ایران محالّ و اشخاص - بسیار تبرکاً و تذکراً بنام نجف مسمّی شدند شیخ نجفی مخاطب لوح مشهور شیخ محمد تقی اصفهانی ابن شیخ محمد باقر که فی مابین بهائیان پدر بنام ذئب و پسر بنام ابن الذئب مشهور میباشد و بمناسبت اقامت سنینی چند در نجف که درس فقه و اصول خواند محض حصول ریاست خود را باین لقب شهرت داد و در ضمن نام بقبر و ذئب مذکورند . و نجف آباد قصبه تابعه اصفهان و از مراکز جمعیت بهائیان از دوره بیان است و امور تاریخیّه و شهداء بسیار متعلّق بآنجا است که در تاریخ تفصیل داده شد و در آثار غالباً ن ج و گاهی ن تنها رمز از آن گردید قوله :

" ن ج بنام خداوند یکتا ای حسن کتابت لدی المظلوم حاضر الخ و نجف علی نام سید زنجانی در آثار مذکور است منها قوله :

" ومنهم من فدی نفسه فی الطاء " الخ و ذکری از وی ضمن نام

طاء میباشد و در بیانی از حضرت عبدالبهاء است :

" نجف علی و محمد قلی شغلشان در سفر از بغداد به سامسون نصب چادر و خیمه مبارک بود و نوبتی در یکی از بلاد تأخیر کردند و والی و دائره حکومت خیام را بدستهایشان بکمال خضوع و احترام نصب کردند " انتهى و در ضمن نام زیارت هم ذکری از نجف است .

نام مجله ماهیانه بهائی دارای د و (نجم باختر) قسمت فارسی و انگلیزی که چند سال Star Of The West بهمت احمد سهراب اصفهانی و ویندست امریکائی نشر مییافت .

نام ولایتی از قفقاز که گروهی بهائی در آنجا بود و از آنان میرزا علی اکبر (نخجوان) نخجوانی در ایام غصن اعظم عبدالبهاء مذکور در آثار و مشهور گردید .

در سورة الاستقلال از الواح ادرنه است " و یبعث کلّ عظام نخرة " بمعنی کهنه و پوسیده .

قصبه و مرکزی قدیم و معروف از این امر در ایران که اوضاع و اشخاص مربوط آن (نراق)

در تاریخ ظهور الحق بتفصیل مذکور و در آثار نامبرده شدند و
ن ر رمز از آنجا است و ملا جعفر و حاجی میرزا کمال الدین
جداگانه ثبت اند .

در صوره ص : " قد نَزَغَ الشَّيْطَانُ فِى
صدرهم " شیطان در سینه هایشان
وسوسه کرد .

(نَزَغ)

نَزُول - انزال -
نزل مصدر مجرد لازم عربی بمعنی فرود
آمدن انزال تَنْزِيلُ مصدر مزید متعدی
بمعنی فرود آوردن و در آثار مقدسه
بمعنی صدور و اصدار آیات بطریق وحی گردید که از سما معنوی
نامحدود و غیب بر اراضی افتده مقدسه منیره نزول مییابد . و در
لوحی است :

" نعمة الله قد نزلت من سما مشية ربكم الرحمن انك تراها على
هيكل الانسان كذلك كان الامر منزولا " که محض مراعات نظم
کلام و اختصار بآء حرف تعدیه و ضمیر حذف گردید و بتقدیر
"منزولا به" میباشد .

عربی خویشی خویشاوندی نزدیکی
در لوح به سلمان است :

(نَيْبَة)

" نسألك اللهم بالذين جعلهم الاشقياء

اسارى من الزوراء الى الحدباء بالنسبة التى كانت بينهم وبين
مظهر امرك " الخ که مراد گوهر خانم حرم کاشی و برادرش میرزا
مهدی میباشد که در بین اسراء بودند .

عربی از طیور شکاری در مناجاتی از خطابی
است :

(نَسْر)

" اين البغاث من النسر الطائر فى الارجح

الاسمى .

عربی نَسَمَة دم و نفس و نیزه هوا . نسمات
جمع . در کتاب اقدس :

(نَسَمَة - نَسَائِم)

" قد ماجت بحور الحكمة والبيان بما هاجت

نسمة الرحمن " و در لوح ناصرالدین شاه :

" نسمات رحمت رحمن این عباد را تغلیب نموده " و در لوح به
شیخ سلمان :

" از شهر جان بنسائم قدس " الخ و در لوحی دیگر :

" انشاء الله باید در این ایام روحانی از نسائم سبحانسی و
فیوضات ربیع روحانی محروم نمانید " نسایم جمع نسیمه صفت
بمعنی وزنده .

عربی در اصطلاح فقه اسلامی حدی مقرر

که چون اموال و نقود و مواشى بآن حد

(نِصَاب)

رسد اخراج زکوة واجب گردد در کتاب اقدس است :
" سوف نفضل لك نصابها اذا شاء الله "

از جمله نصرالله نامان مذکور در آثار
میرزا نصرالله تفریسی بابی بود در لوحی
(نصرالله)
است :

" از همشیره بیچاره می پرس که با چند نوع از علّت ناخوشی از آن بیت
خارج شده و در خانه جناب کلیم بکمال فرح و سکون و تمکین
مستقرّ شده و بفضل الله در کمال راحت است آنقدر میدانید که از
سجیه شخص معهود است که آنچه را مرتکب است بعد از ارتکاب
با طرف با اسم دیگر انتشار میدهد و عنقریب بر همه شما معلوم
خواهد شد بحمد الله همشیره معطمه عالی در کمال راحت در ظلّ
عرش ساکن و بمقرّ تمکین متمکن و بالحقیقه ایّامی که در عمر گذراند
این ایّام است از جمیع جهات مطمئن و خاطر جمع باشید " بیان
احوال خواهر میرزا نصرالله زوجه میرزا حبیبی ازل است که در ایّام
ادرنه باشوهر زد و خورد کرده بخانه کلیم پناه آورد .

دیگر ملا نصرالله شه میرزادی در تاریخ تفصیل داده شد .
دیگر سید نصرالله از برادران سادات خمس گیلانی معروف به
باقرآف مخصوصا در آثار مرکز میثاق عبدالجبار مذکور است .

عربی یاری و کومک بسزا . در لوحی است :

(نصرت)

" بر نصرت امر قیام نمائید و بجنود بیان به

تسخیر افنده و قلوب عالم مشغول شوید "

و در لوح به ناصرالدین شاه معنی نصر برای این امر و برای صاحبش
راکه در آثار بسیار است بیان فرمودند که بتبلیغ و هدایت نفوس
میباشد و در آن ضمن این جمله است :

" پس نصرت الیوم اعتراض بر احدی و مجادله بانفسی نبوده و
نخواهد بود " الخ که منظور است در اک و ابراز نفرت از عمل
جسورانه تیراندازی و حمله بابیان به ناصرالدین شاه میباشد
در دعا و مناجاتی برای ایّام صیام است :

" وان نصرک نفسی و عنایتک ایّای هو ارتقائی الی الرفیق الاعلی
و خروجی عن بین هؤلاء الاشقیاء الذین ماکان بنیهم — الّا
ضغینه و بغضاء یرب فاصعدنی الیک یا من بحرکة قلمک خلق
ملکوت الانشاء " .

عربی تیغه و بیگان کارد و نیزه و تیغ .

(نصل)

نصال جمع در مناجاتی از خطابی است :

" الهی الهی ترانی خائضاً فی غمار

البلاء غریقاً فی بحار البأساء والضراء هدفاً للنصال " الخ

(نصیر - نصیری) از جمله نصیرنامان مشهور مذکور در آثار حاجی نصیر قزوینی است و در ضمن خطابی با و این جمله میباشد :

" ای ملاً بیان آیا ملاحظه ننموده اید که در عشرين از سنين در مقابل اعداء بنفس خود قيام فرمودند " که معلوم است در ایام ادرنه صدور یافت و قوله :

" حال ملاحظه نمائید که باب فضل مفتوح و توما مورید خول و لکن تو خود را بظنون و اوهام محتجب نموده از مقرّ قرب دور مانده تا لله الحقّ بشأنی از غمام فضل امریه و سما فیض هاطل که در يك ساعت معادل الف بیت نازل ..... پس تو پناه بر بچسوق در چنین یوم و این لوح را در بعضی ایام ملاحظه نمائید شاید روائح رحمانی که از شطر این لوح سبحانی در مرور است اریاح کدره غلیه را از تومنوع نماید و تورا در صراط جنت مستقیم دارد " و در لوح به شیخ نجفی اصفهانی است :

" از جمله حضرت حاجی نصیر که فی الحقیقه نوری بود مشرق از افق تسلیم بعد از شهادت چشم او را کردند و دماغش را بریدند و ظلم بمقامی رسید که اهل مالک خارجه گریستند و نوحه نمودند و در باطن از برای عیال و صفار بعضی اطراف مالک اعانت نمودند " الخ و نام نصیری بفرقه علی الهی مشهور که در رساله

مقاله سیاح است :
" تحت محافظه سواران نصیری بدار الخلافه روانه نمائید " اطلاق گردید .

در لوح به ناصرالدینشاه :
(نصَب) " قد نَصَبَ ضحّاح السّلامه " بزمین

فرورفت و خشک شد پایاب آرامش
و آسایش که ضمن نام ضحّاح هم ذکر است .

(نَضْرَة - نَضْرَت) نَضْرَة عربی رونق و با آب و رنگی و سرسبزی
در لوح به نصیر است :

ناضِرَة - نَضِر) " و علی وجهه نَضْرَة الرَّحمن " و در خطاب
وصایای عهد است :

" وَالصّلوٰة وَالْبِهَاءُ عَلَى اَوَّلِ غصنِ مَبَارِكِ خَضِرِ نَضِر " الخ بمعنی
سرسبزی و در خطاب معروف به عمّه است :

" وَخَضَلَتْ وَنَضْرَت (تازه و بارونق و سرسبز شد) وراقت " و در
لوحی است :

" با وجود ناضِرَة مستبشره باید دیگر معاشرت کنید "

در عرف عربی و فارسی سپاهیان . در لوح
به رئیس است :
(نِظَام)

" وَاخِذِ النِّظَامَ كُلَّ الْاَبْوَابِ "

در ناعق ذکر است .

(نَعِاقٌ - نَعِيقٌ)

نعره عربی صیحه و فریاد . در آثار
و خطابهها است :

(نَعْرَةٌ - تَنْعَرٌ)

" پس ای یاران با وفا نعره یابها "

الابهی بر آرید " و در لوحی است :

" ان لا تعتنوا الذین یدعون العلم فی انفسهم ولا یخافنکم
کبرعائمهم و تحرک السننهم و تنمرهم (نعره کشید نشان)
حین ینکرون الفیض من هذا السحاب المشرق المرتفع العزیز
المنیر "

در لوحی است :

(نَعَسٌ)

" یا محمد اسمع نداء ربک من هذا المقام

الذی لن یصل الیه ایدی الممکنات
ولا افئدة الموجدات ولا حقایق الذینهم نَعَسُوا (پینکی زدند)
فی اقل من آن فی هذا الامر المقدس العزیز المستور "

پادشاه عرب حیره . در لوح در وصف

(نَعْمَانٌ)

انقطاع است قوله ج ع :

" ثم اذ کر النعمان الذی کان من اعز

الملوک ومن قبله احد من الکیان اذا تجلت علی قلبها شمس

الا نقطاع ترکاما عندهما ..... ان النعمان کان مستویا علی عرش
الطک اذا سمعناه کلمة من کلماتی العلیا اهتزّ وتفکرّ وتحسّر ثمّ
انتبه وقام وقال مخاطباً الی نفسه لا خیر فیما ملکته الیوم وغداً
یملکک غیرک کذلک نبیناه وانا المقتدر القدیر " واز غصن اعظم
عبد البهاء در رساله مدنیّه و در بیان برای جمعی قصه نعمان
بن منذر و یوم نعم و یوم بؤس بتذکار دوندیم مقتولش و ورود
حنظله مذکور و مشهور و همیشه است .

عربی بانگ کلاغ . در خطاب به عمّه :

(نَعِيبٌ)

" او یفنیک نعیب الغراب عن صفیر العقاب "

و در لوح بر رئیس است :

" وَنَعَبَ غراب الیین " که در نام غراب ذکر است .

عربی جمع نغمة . بمعنی وزش و بسوی

(نَفْحَاتٌ)

و کلمه نفاحات و نفاحات در آثار این امر

بکثرت استعمال شد . در لوح به

عبد الوهاب است :

" انه یدکرک فی سجن عکا بماکان بحر الرّحمة للامکان ونفحة

الرّحمة لاهل الادیان طوبی لمن وجد نفحات الوحی " الخ

وقوله :

" شاید نفاحات قمیص رحمانیه را که الیوم ساطع است بیا بیید "

ودر لوح به رئیس است :

" اخذتهم نفحات الوصال "

عربی بمعنی یک بار دمیدن . نفحات

جمع در لوحی است :

(نَفْحَةٌ)

" فانفخ فیهم نفحات ذکرمالك الصفات

یا امر من لدنا "

عربی ترس کرد رم کرد کوچ کرد در رفت

در لوح به نصیر است :

(نَفَّرَ)

" اخذت الزلزال مظاهرا لاسماء وكل

من علی الارض واكثرهم كفروا ثم نغمر "

نفس عربی بمعنی ذات و خود و بمعنی

(نَفْسٌ - نَفَسٌ -)

هوی و میل و بمعنی نفس ناطقه و جان

انسانی . از مقام نقطه بر قول مشهور

(نَفْسٌ - نَفِيسٌ)

حضرت علی امیر المؤمنین " من عرف

نفسه فقد عرف ربه " شرحی است قوله :

" بسم الله الرحمن الرحيم قال السائل سلمه الله ما معنی

الحديث العروى عن علی علیه السلام من عرف نفسه فقد عرف

ربه اعلم یا اخى رحمتك الله اتى اوصيك قبل البيان بوصايا

ان تقبل منى سهل عليك والّا اشتدّ عليك الامور ولا سبيل لك

الى المعرفة الا بمعرفتها اولها ان تطهر قلبك اولاً عن كل

قاعدة اخذتها من علمائك لانهم اخذوا من عيون كدرة فلما

خلق الممكنات بالا مر والممكن ممتنع الوصول والصعود اليه

والحق سبحانه اجل واعظم ان يعرفه احد لان المعرفة

فرع الاقتران ..... ووجب فى الحكمة ان يصف نفسه للممكنات

وان وصفه احدائه لا من شئ وهذا الوصف لا يشبهه من الخلق

جعله الله سبيل معرفته وآية توحيده ..... وجعل الله ذلك

الوصف حقيقة وبعد ..... ولكل الاشياء هذه النفس موجودة

من عرفها عرف ربه " الخ و در مناجاتى ضمن جواب اسئله

بعضى از مؤمنين سابقين و تابعين قوله :

" وان الذى سأل من حكم النفسين فى الآية المباركة فانك يا

الهي قد بينت حكمه فى التفسير بان لو كان البحر مداداً

لكلماتك لנגد البحر قبل ان تنفد كلماتك ولو جئت بمثله مدداً

واردت من ظاهر تلك الآية شجرة الكفر وظلها من القرب

فى الامثال مظاهرها " الخ كه مراد نفسين بمعنى شخصين مذکور

در شرح سورة يوسف میباشد و در لوح به شيخ سلمان است

قوله :

" نفسى راكه در شهور و سنين بيد رحمت تربيت فرمودم بر قلم

قيام نمود " انتهى كه مراد شخص ميرزا يحيى ازل است . و

عبارت بنفسه لنفسه در کتب حکمیّه و در آثار این امرشایع
 الاستعمال است که بآء مفید سببیت و بدین معنی است که خود
 سبب و علت بوده و لام مفید غایت و بیان آن است که خود نیز
 علت غائی و پایان میباشد چنانچه نیز در لوح به سلمان است :
 " ای سلمان دلائل این بیان را در کل اشیا بنفسه لنفسه
 و دیمعه گذاشته ام " الخ که دو علت فاعلی و علت غائی که یکی
 است و آن ذات حق تعالی میباشد در هر شئی تجلّی دارد . و
 در لوح به رئیس است :

" انه استکبر على الله و مزق اللوح بما اتبع النفس والهوى .....
 و ينبغي لهم ان يقدوا بانفسهم في سبيل احبائه " الخ که
 نفس بمعنی هوئ است . و قوله :
 " واما ماسألت عن النفس فاعلم ان للقوم فيها مقالات شتى ومنها
 نفس ملکوتیه و نفس جبروتیه ..... و لکل حزب فيها بیانات " که
 مراد نفس بمعنی روح و جان است . و از آثار لطیفه در السواح
 خطاب بنفسه است :

" یا نفس الی متی لا تخمد نارك و تسکن لهیبك و شواظك و الی
 متی تهیم فی هیما الضلال و ترکض فی مغازة الآل کما تطعم
 یزداد جوعك و کما تروی یكثر ظماؤك نار بغیک لا تطفی و دشار
 غیک لا تبلی فمخیب من ناجاك و مطرد من دعاك مطیتك الهوی

و عطیتك العلی (تکبر) شیمك الشهوات و سجایاك الخطیات
 ناکث العهود و ناکص کلّ مقبل محمود الی متی لا تسکنی ایتها
 الامارة بالخطیة و العمارة مبیّنة المنیة (خوابگاه مرگ) هاتک
 سربال الانصاف و فاتک الابطال بالاعتساف ظلّمک (بفتح
 ظاء بمعنی تبسم) مسموم و ظلّک یحموم الی متی لا تقنعی و لا
 تشبعی یا ایتها النفس الخادعة المزخرفة و الجیفة المزینة " الخ
 و در لوح به نصیر است :

" ثم اعلم بان نفس الذي یخرج من هؤلاء انه یؤثر نفس الشعب
 و در کلمات مکنونه :

" و از نفس بگذر و بانفس رحمانی در فضای قدس روحانی بیسارام
 تنفس نفس کشیدن در خطاب معروف به عمه :
 " و تنفس نسیم الاسحار " نفیس با ارزش و گرامی و مرغوب و در
 لوح حکماء :

" لا تصرفوا نفود اعمارکم النفسیه فی المشتیهات النفسیه "

مصدر عربی بمعنی نیست و ازاله و دور

کردن و در اصطلاح بیان بمعنی انکار (نفی)

امر الهی و عدم ایمان است و حرف نفی

بمعنی اهل انکار در لوح به سلمان است :

" ای سلمان این ایام مظهر کلمه محکمه لا اله الا هو است چه

که حرف نفی با اسم اثبات بر جوهر اثبات و مظهر آن مقدم شده
 و سبقت گرفته ..... و آنچه مشاهده نموده که لم یزل حروفات
 نفی علی الظاهر بر احرف اثبات غلبه نموده اند از تأثیر این کلمه
 بوده ..... در این ظهور حرف نفی را از اول اثبات برداشتیم
 و حکم آن لوشاء الله از سماء مشیت نازل خواهد شد و بعد
 ارسال خواهیم داشت " الخ و مراد طرد و رفع میرزایحیی
 ازل است یعنی برجای لاله الآله الله ابهی و نحو آن
 مقرر گردید و تلویح این است که در داخله ادیان سابقه
 مخالفین مقدم شدند و در این امر چنین نشده و نخواهد شد
 و نفی بمعنی تبعید بلد که بترکی سرگون است و در آثار این امر
 وافواه بهائیان شهرتی مخصوص یافت و در بیانات غصن اعظم
 عبدالبهاء برای جمعی در وصف تبعیدهای ابهی و تأسیس
 امرش در سجن است :

" هل سمع باحد نفی ثلاث مرآت تحت السیف والاغلال مهتد
 ملكاً عظيماً " و در کتاب اقدس است :

" قد كتب على السارق النفسى " و در سوره مائده آیه ۳۱ از
 قرآن است :

" انما جزاء الذين يحاربون الله ورسوله ويسعون في الارض
 فساداً ان يقتلوا او يصلبوا او تقطع ايدىهم وارجلهم من

خلاف او ينفوا من الارض ذلك خزى لهم في الدنيا ولهم
 في الآخرة عذاب عظيم " چون جمله " يسعون في الارض .....
 شامل سارقین و قطاع الطریق میباشد که مشمول از " كتب على السارق
 النفسى " الخ از کتاب اقدس میباشد پس توان گفت که حکم
 قرآن و اقدس متوافق اند و فقط حکم قتل و صلب و قطع ید و رجل
 را نسخ و رفع فرمودند .

بیماری و درد معروف پا که اصل کلمه

شاید یونانی و مستعمل در عربی و فارسی
 (نِقْرَس)

است . در مقاله سیاح :

" و چون ناخوشی نقرس شدید بپای پادشاه عارض شد " الخ

نُقْض مصدر عربی بمعنی شکستن و پیران
 (نَقْض - نَائِض) کردن تاب ریسمان را باز کردن در لوح

حکما :

" فيها نقضت العهود " در لوح شیر مرد :

" وتحفظنى من شر اعدائك الذين نقضوا عهدك وميثاقك "

و در آثار غصن اعظم عبدالبهاء کلمه نقض و ناقض و ناقضین نسبت
 بمخالفین عهد از اغصان و غیرهم بقدری کثرت استعمال و

تداول یافت که لقب و شهرت آنان گردید .

(نُقْطَة)

لقب وشهرت روحانی باب اعظم گردید
 و خود این کلمه را اصطلاح بدیع نموده
 لقب مشیت کلیه و مظهر آن قرار دادند
 و باین اعتبار خود را نقطه باء یعنی نقطه بیان و محمد رسول الله
 را نقطه فاء یعنی نقطه فرقان و عیسی مسیح را نقطه الف
 یعنی نقطه انجیل و موسی کلیم را نقطه تا یعنی نقطه تسورات
 خواندند چنانچه شمه ای ضمن بیان شرح سوره بقره و ضمن
 نام رضوان ذکر است و در توفیق به محمد شاه :

" انا النُّقْطَةُ الَّتِي بِهَا ذَوْتُ مِنْ ذَوْتٍ " و در توفیق و مناجاتسی
 است :

" و اشهد يا الهی بجمیع اولیاءك و احبائك من نقطة الا ولی
 مقام حبیبك محمد و آل الله صلواتك علیهم الی ما بلغ فی قدرتك
 و یبلغ بعد ذلك " و در جواب میرزا حسن و قایم نگار در اصفهان :
 " و انّ الاقرب الذی لا یعدله شیء هو الا بعد الذی لا یعرفه شیء
 وهو مقام النُّقْطَة فی کُلِّ العوالم الَّتِي یعبرفی مقام الحقیقة
 المحمّدیة ما اطلعت شمس الابداع بالا بداع ثم ما غربت شمس
 الاختراع بالا اختراع ثم مقام الالف اللینیة وهو مقام قرب علی
 ثم مقام الالف الغیبیة اذ اتلق بعد اللینیة وهو مقام قرب
 الحسن ثم مقام الالف الفیر المعطوفة وهو مقام قرب الحسین

ثم مقام الالف المبسوطة وهو مقام قرب القائم الیک ثم مقام
 الحروف وهو مقام قرب ائمة الدین ثم مقام اجتماع الحروف الَّتِي
 هی الكلمة وهو مقام قرب فاطمة ثم مقام اثر دلالة الكلمة وهو
 مقام قرب النبیین والمرسلین بحسب مراتب مقاماتهم وكثرة ثم
 مقام قرب المشیئة ائمة العدل بحسب ما قدر الله لهم فسی
 علامات الامر و تعایات الختم " الی آخرها و در ضمن نام حرف
 نقل از رساله رجعت و ضمن نام حسین نقل از صورت زیارت امام
 حسین و مرقومه غصن اعظم بیانی ثبت مییاشد . و در دعاء

" یدعوه محیی الانام .... " است :

" صلّ اللهم یا الهی علی النقطة الَّتِي منها فصلت علومك المكنو
 نة

و اسرارك المخزونة " الخ و در مناجات آخر صیام است :

" صلّ اللهم یا الهی علی نقطة الا ولی ..... الذی به دارت نقطة

الوجود فی الغیب والشهود " و در لوحی است قوله :

" بسم الله البهی الابهی هذا کتاب من نقطة الا ولی و بهائه

الی الذی سعی فی جبروت الاسماء بالکاظم و کان من المؤمنین

فی امّ الالواح مکتوبا ای کاظم نفحات قدس و رقاء عزّ صمدانی ....

حال کره ظاهر و جمال اولی درهیکل اخری چون شمس مشرق

و لائح " و قوله :

" جمیع عوالم مالا نهایة از کار و الغاظ و بیان از نقطه اولیه

تفصیل شده وکل بآن نقطه راجع وآن نقطه باراده قدسیه
ظاهر " ودر لوح معروف به لوح حضرت موجود (لوح مقصود)
است :

" هو الله تعالى شأنه العظمة والاعتدار حمد مقدس از ذکره
بیان حضرت معبود ومالك غیب وشهودی رالایق وسزاگه
ازنقطه اولی کتب لا تحصی پدید آورد وازکلمه علیا خلق اولین
وآخرین ظاهر فرمود " ودر لوح حج بغداد است قوله :
" وبقول اشهد فی موقفی هذا بانه لا اله الا هو وحده
لا شریک له ولا شبهه له ولا ند له ولا ضد ولا وزیر ولا نظیر
ولا مثال له وان النقطة الا ولی عبده وبهائه وعظمته وکبریائه و
لا هوته وجبروته وسلطانه " ودر لوح اشراقات است قوله :
" اگر نقطه بیان روح ماسواه فداه این ایام حاضر بود امام وجه
بتحریر مشغول میشد قل ضعوا الالهام والطنون وخذوا ما
آتاکم من لدی الله المہیمن القیوم " وقوله :
" یا هادی امر عظیم است امروز نقطه اولی بانا اول العابدین
ناطق " الخ .

صفت عربی بمعنی گواه و سرپرست
ومرجع نقباء جمع وباصطلاح عرفاء
نقباء طبقه ای از اولیاء که بضمیرو

(نقیب)

اسرار مردم آگاه اند وشمار آنها را سیصد نفر گرفتند . واز مقام
نقطه است قوله :

" اعلم ثبت الله قدمیک علی الصراط ..... ینحصر باصول
اربعه منهم الارکان وهم الانبیاء وسبیل بلوغهم بالوحی
فی القلب و نزول المَلک فی الیقظة اوفی النوم ومنهم النقباء وهم
ثلاثون فی زمان الغیبة وسبیل بلوغهم بالسؤال فی الحضور
ومنهم النجباء وهم سبعون نفساً وسبیل بلوغهم التورع مع التتأقیف
بالکتاب والسنة والجماع والعقل ومنهم الفقهاء وسبیل بلوغهم
الاخذ بالکتاب والسنة والجماع والعقل المستنیر بنور الله " الخ
و در کتاب بیان باب ۱۴ واحد ۸ قوله :

" وهمچنین در این ظهور مشاهده کن که تا امروز باتدابییر
الهیّه جواهر خلق را حرکت داده تا آنکه سیصد و سیزده نفر
نقباء گرفته شده " الخ ودر لوحی است :
" علماء امامیه بر آنند که حضرت قائم موعود بعد از ظهور در بیت
الله بکلمه ای نطق میفرماید که نقباء از آنکمه اعراض مینمایند
و فرار اختیار میکنند " الخ

صفت عربی بمعنی مؤثر و کاری در خطابی
است :

(نقیح)

" ویقدر لی کأس الغداء اوسم نقیح الردی "

و در خطاب معروف به عمه :
" اويشفيك ويد اويك السم النقيع وسراب البقيع عن الداء لشدد
والعطش في فغربعيد "

نكث عهد وعقد را شكست و تابیده را ^{جید}
(نكث - ناكث) در لوح حکما :

" ونكثت العقود الخ ونكث وناكث
در کلمات علی امیرالمؤمنین در حق اهل واقعه جمل و در آثار
ابهی در حق بابیان و در آثار غصن اعظم عبدالیهاء در حق
مخالقان خود بسیار است . در خطاب و صایای عهد است :
" رب احفظ حصن دينك المبین من هؤلاء الناكثین "

مصدر عربی بمعنی واژگون و زیر و بالا
کردن و سر بریزاننداختن و برگرداندن .
(نكس - تنكيس) در لوح به شیخ محمد باقر مجتهد

اصفهان است :
" بكم انحط شأن العلة ونكس علم الاسلام وثل عرشه العظيم
و در کتاب اقدس است :

" قد طهر سر التنكيس لرمز الرئيس طوبى لمن ايده الله على الاقراء
بالسنة التي ارتفعت بهذه الالف القائمة الا انه من المخلصين
بيان الف قائمه بنفس ابهى وتحقق وارتفاع شش دور و مرحله

خلق الله السموات والارض في ستة ايام بامر ابهى واشاره
بقسمتى از کلمات مرموز شیخ احسائی است که صورت آن در مجموع
شهریه مطبوعه از الواح ابهی بدین طریق ثبت میباشد
قوله الاعرز :

" صورت مکتوبی از شیخ احمد مرحوم در ذکرقائم ملاحظه شد
حال از شما خواهش مینمایم که بانصاف آنرا معنی نمائی و اگر خود
را عاجز یافتی از بحر اعظم سؤال کنی که شاید از فضل و رحمت
واسعه الهیه در ظل سدره ربانیه در آئی و تفصیل آن اینکه
در ایام توقف در عراق میرزا حسین قمی نزد این عبد آمده مع
صورت مکتوب و مذکور داشت که حضرات شیخیه استدعانموده اند
که این کلمات را معنی و تفسیر نمایند و این عبد نظر باینکه
سائلین را طالب گوهر علم نیافت متعرض جواب نشده چه که
لؤلؤ علم الهی از مشاهده اعین غیر حدیده مستوریه اگر چه
فی الجمله ذکر شد و لکن بتلویح و اشاره و صورت آن مکتوب بعینه
در این لوح نفل شده بدون زیاده و نقصان و هذه صورة ما
کتبه الشيخ الاجل الافضل ظهرا لاسلام و كعبة الانام الشيخ
احمد الاحسائي الذي كان سراج العلم بين العالمين في
جواب من قال ان القائم في الاصل ابنا تركنا اوله و كتبنا ما هو
المقصود بسم الله الرحمن الرحيم اقول روى انه بعد انقضاء

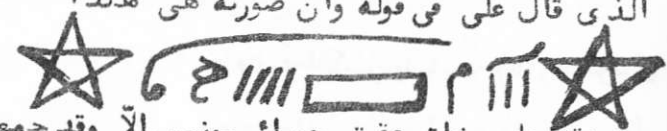
المص بالمرأ يقوم المهدي عليه السلام والالف قد اتى على
 آخر الصاد والصاد عندكم اوسع من الفخذين فكيف يكون
 احدهما وايضاً الواو ثلثة احرف ستة والف وستة وقد مضت
 ستة الايام والالف هو التمام ولا كلام فكيف الستة والايام الاخر
 والالف حصل العود لانه سر التنكيس لرمز الرئيس فان حصل
 من الفير الاقرار بالستة الباقية ثم الالمبالحجة وظهر الاسم
 الاعظم بالالفين القائم بالحرف الذي هو حرفان من الله
 انهما احد عشر وبهما ثلثة عشر فظهروا والذي هو هاء فابين
 الفصل ولكن الواحد مابين الستة والستة مقدر بانقضاء
 المص بالمرأ الخ ودر شرح واو مذکور در ضمن نام سبعة
 نقل از شيخ زكري است ودر شرح خطبة طتنجيه از حاجي
 سيد كاظم رشتي چنين مسطور است :

" وقد اشير الى هذا المعنى الواو المنكس في آخر الاسماء اعظم
 قائم في الوسط فالاولى اشارة الى الدنيا لانها خلقت في
 ستة ايام والثانية اشارة الى الاخرى لانها كذلك والالف
 القائم بينهما اشارة الى القطب القائم على كل نفس بما كسبت
 الخ و حاجي محمد كريمخان در شرح رموز مذکور رساله اي
 مورخ ۱۲۸۲ نگاشت و خلاصه اي از آن اينكه مراد شيخ از قوله :

" اقول روى انه بعد انقضاء المص الخ همان حديث مفصل
 ابولبيد مخزومي است و تفسیر مجلسي را در باره وقت ظهور مهدي
 قائم تزئيف نمود و خود هم بيان مطابق نكرد و مراد از صا
 مذکور را ۹۰ درجات فوق الرأس منطقة فلكي گرفت و نوشت
 همان عين صاد مذکور در روايت است كه پيغمبر در ليلة المعراج
 زير عرش از آن وضو ساخت . در مجمع البحرين است :

" في حديث النبي اذن فاغتسل من صاد قيل هو ماء يسيل
 من ساق العرش و ماء منه كلشئى حتى است كه نقطه دائره امکان
 ميشود و از تشني و تنزل نقطه الف حاصل گرديد . و فخذ بمعنى
 طائفه و مراد از فخذين د و سلسله قوس صعود و نزول است .
 و از حضرت نقطه در ضمن شرح سورة القدر از قرآن است قوله :

" وان ذلك الشكل هو حرف من حروف الاسماء اعظم
 الذي قال على في قوله وان صورته هي هكذا

 و ما من
 عبد نغش على خاتم عقيق حمراء يمينى الا وقد جمع كل الخير
 ويكون حرزه من كل سوء كان ذلك هو الاسم اعظم الذي
 حكى عن مراتب الثلاثة عن التوراة والاسماء الاربعة من
 الانجيل والاسماء الخمسة فاعرف ما عرفتك من الاكسير الا حصر
 فانه لعزيز عظيم ."

(نَمْرُودُ)

نام پادشاه جبّار مشهور از سریان و بابل
معاصر با ابراهیم و عربان این نام را
بعانند نامهای فرعون و قیصر و کسری
لقب عام آن سلاطین کرده در جمع نامرده استعمال کردند.
در لوح رئیس است :

" واذکر اذا وقد نمرود نار الشّرك لیحترق بها الخلیل
الانجیناه بالحق واخذنا نمرود بقهر مبین "

صفت مؤنث عربی بمعنی زینت کناری

(نَمِیقَةُ)

وزیبا کرده . در خطابی است :

" قد اطّلمتُ بضمون نمیقتک الغراء " که

مقصود نامه از طرف مخاطب میباشد .

در لوح به شیخ محمد باقر مجتهد

(فَهَبَ)

اصفهانى :

" قد قتلتَ الكبير ونهبتَ (غارت کردی)

الصّغیر ."

(نُوبَلَاكُ)

مسیس امیلی نوبلاک آلمانی الاصل

ساکن ایالات متحده امریکا با دخترانش

Alma Knobloch

در ایام اقامت میرزا ابوالفضل گلپایگانی

در واشینگتن بهائی شدند و او در کشور آلمان تبلیغ مؤثر کرد و توان

گفت گشایش ابواب آن کشور بر روی این امر بواسطه اوشد
و در سفرنامه بدایع الآثار مذکور است .

از بیان مرکز عهد ابهی عبد البهاء برای
(نُورٌ - نُورَاءُ)

جمعى است :

" النور هو تموّجات مادیه مثل الحرارة

وغيرها من تأثیرات المادّة فلو كان له فضیلة فذیاب الفوسفوری

افضل من الانسان هكذا بعرضه وودالتی یظهر منها الشّرار

لكانت ایضاً افضل من الانسان ومن احتكاك القوّة الجاذبة

والقوّة الدّافعة یحدث نور وهو البرق فهل ذلك افضل

من الانسان ومن ضرب الفولاذ على الحجر الصّوان تقدح النّار

فهل الحجر احسن من الانسان والنّور والنّار لیس بالحجر ولا

بالفولاذ بل یحدث من الضّرب والنّور نفسه لا یرى الاشیاء بل

یجعل الاشیاء ترى بناءً على ذلك نور الشمعة او القندیـل

او الشمس یظهر الاشیاء ولكنه بذاته لا یرى شیئا ثانیاً نور البصر

انه یظهر الاشیاء ویراها وانه ولو كان اعلى من الاجسام المضيئة

كنور الشمعة او القندیل فانها لا تدرك الاشیاء التّی تظهرها

وتراها ثالثاً نور العقل اعلى من نور البصر لانه یظهر الاشیاء

ویراها ویعرفها ولكن مع كلّ علوّه نور العقل مقید الحدود

بالظّروف والوقت لانه لا یقدر على اظهار الاشیاء ورویتها وفهمها

الّا بعد ايجادها وخلقها رابعا النور الالهى هيو فوق
الحدود والقيود والوقت الماضى والحاضر والمستقبل هـ
المظهر الذى يرى المعارف الكاشف للاشياء من قبل ومن بعد
ايجادها وخلقها الله نور السموات والارض فى القدس يضيئون
قبر المسيح بالكهربائية ويظن العوام الروسيون بانه من
قبر المسيح حتى انهم يشتررون القناديل ويشعلونها طول سفرهم
من القدس الى بلادهم كلما يكاد يخلص الزيت يملوونها حتى
بذلك لا تطفى النور الذى رآوه مشرقاً من قبر المسيح " انتهى .
و در بين مسلمانان ذوالنورين لقب عثمان خليفه سوم شد كه
دو دختر پيغمبر را بتعاقب بزنى داشت .

و نور نیز نام قسمتی از مازندران كه موطن نیاكان ابهى بود و
نیز نام كتابی از ميرزا يحيى ازل بود و او خود را بان نام
ميخواند و نیز در كتاب اقدس طهران را افق النور نام
کردند قوله :

" افرحى بما جعلك الله افق النور ..... وسميت بهذا الاسم
الخ وآية نور مشهور در قرآن قوله :

" الله نور السموات والارض ..... الخ كه از مقام نقطه شرحى
بر آن صادر گردید و آن صرف تشبيه و توضيح و تعبیر میباشد . و
در حديث نبوى است :